

A romantic scene of a man and a woman in a field of tall grass, bathed in warm, golden sunlight. The man is on the left, wearing a white shirt, and the woman is on the right, wearing a white top. They are looking at each other affectionately. The background is a soft-focus field of tall grasses.

พันรอกานต์ รัก

หล่อนเป็นดั่งลมหายใจ
และสายลมที่ดับไฟในใจเขา

แพ็กบุง

บทนำ

เด็กในปกครอง

ท่ามกลางผู้คนที่ค่อนข้างพลุกพล่านภายในสนามบินสุวรรณภูมิ ชายหนุ่มในชุดสูทสากลอย่างดีกำลังก้าวไปยังจุดหมายปลายทางอย่างร้อนรน เขายกนาฬิกาข้อมือดูเป็นระยะๆ กระทั่งมาถึงบริเวณทางออกผู้โดยสารขาเข้า ใบหน้าชาวตีเยียงถูกคนจีนแท้ๆ ก็ชะเง้อชะแง้มองหาคนที่ตนเองได้รับคำสั่งจากผู้เป็นนายให้มารอรับ หรือต่อให้ไม่มีคำสั่ง หากไม่ติดงานสำคัญจริงๆ เขาก็ยอมต้องเคลียร์งานมาแน่นอน

เมื่อเห็นว่าด้านหลังกลุ่มผู้โดยสารต่างชาติที่กำลังทยอยเดินออกมา มีคนหนึ่งเป็นชายหนุ่มชาวไทย รูปร่างหน้าตาค่อนข้างคึก เศรษฐินท์จึงเพิ่งความสนใจไปที่นั่น

ร่างสูงราว 185 เซนติเมตร อยู่ในชุดลำลองทันสมัย สวมแว่นเรย์แบนสีดำสนิทที่อาจทำให้เห็นหน้าไม่ชัดเจนเท่าไร แต่พออีกฝ่ายลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ริมฝีปากหยักลึกของหนุ่มตีก็ยิ้มกว้าง

“พัน!”

เศรษฐินท์โบกไม้โบกมือส่งสัญญาณ คนเพิ่งลงจากเครื่องมาหมาดๆ จึงหันไปมองต้นเสียงแล้ววิ่งไปครู่หนึ่ง เขายิ้มน้อยๆ พลัง

ถอดแว่นออกเพื่อมองเพื่อนอย่างเต็มตา ตอนนั้นเองที่หนุ่มตีไม่รอช้า
ก้าวไปยืนตรงหน้าอีกฝ่าย

“ไม่เจอแกตั้งนาน คุณเป็นผู้เป็นคนขึ้นนะไอ้เต” พันธกานต์เอ่ย
ปากทักทายก่อน สมัยเรียนปริญญาตรีเดซิन्हยังเป็นหนุ่มตีมาดเซอร์
ผมยาวประจำ ผิดจากตอนนี้ที่ไม่เพียงตัดผมสั้นนี่ยบกริบ แต่ยังแต่ง
กายด้วยชุดสูทสากล ดูภูมิฐานสมบทบาทผู้จัดการบริษัท

“แกจะชมว่าฉันหล่อขึ้นใช่ไหมล่ะ” เดซิन्हยกนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ขึ้น
ทำรูปตัววีได้คาง ยกคิ้วข้างหนึ่งด้วยท่วงท่าเก๊กหล่อเหมือนสมัยเรียน
ไม่มีผิด

พันธกานต์ส่ายศีรษะเบาๆ ทั้งที่ดวงตาก็ยังมีประกายขบขัน แต่
พอเหลือบไปมองด้านหลังเพื่อนแล้วไม่เห็นคนที่เขาควรจะเห็น ความ
ยินดีในแววตาก็เริ่มจาง

“แล้วนี่แกมาคนเดียว?”

“พอดีพ่อเกิดติดธุระสำคัญเลยให้ฉันเป็นตัวแทนมารับ” เดซิन्ह
ยิ้มกว้าง ผิดกับพันธกานต์ที่เหยียดยิ้มมุมปากอย่างไม่สนใจใคร

“ติดหญิงละสิไม่ว่า” ความคิดด้านลบของเขาทำให้คนฟังถึงกับ
ทอดถอนใจ

“ไอ้พัน...โตปานนี้แล้วแกยังไม่เลิกงอนพ่อเป็นเด็กๆ อีกหรอวะ?”

“ฉันไม่ได้งอน” พันธกานต์สวน สีหน้าราบเรียบเช่นเดียวกับ
น้ำเสียง “ฉันก็แค่พูดความจริง คนอย่างพ่อฉันไม่เคยมีธุระสำคัญอะไร
หรอก เพราะถ้าเป็นเรื่องงาน ระดับประธานบริษัทอย่างเขาบริหาร
จัดการได้ง่ายจะตาย แต่ที่เขาส่งแกมารับฉันก็เพราะว่าฉันไม่ใช่ ‘ลูก
เมียน้อย’ ของเขาต่างหาก”

หนุ่มตีได้แต่ยื่นอ้าปากค้าง มองตามหลังร่างสูงที่เดินนำไปยัง
ทางออกสนามบินแล้วก็อดไม่ได้ที่จะระบายลมหายใจเล็กน้อย

“ไม่ได้งอนเลย...ไม่ได้งอนจริงๆ ครับ คุณพันธกานต์!”

เตชินท์สายสีเขียว แต่ลึกๆ แล้วก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าสิ่งที่พันธกานต์ คาดเดาไม่ผิดไปจากความเป็นจริงนัก มือหนาคว่ำกระเป๋าดำเดินทางของ เพื่อนรักที่พ่วงตำแหน่งลูกชายประธานบริษัทไปยังด้านนอก แต่ยังไม่ทันถึงประตูทางออก โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นเสียงก้อง เขาชะงัก หยิบ อุปกรณ์สื่อสารมาดูภาพบนหน้าจอ

“สวัสดีครับ เตชินท์พูดสาย” พุดจบหนุ่มตีก็คิดว่ากระเป๋าถือลาก เดินตามเพื่อนอีกครั้ง

“สวัสดีค่ะคุณเต ดิฉัน จีรนนท์จากบริษัทอินทีเรียร์นะค่ะ”

“อ้อ...ครับคุณจี” เตชินท์ยิ้มบางๆ จำได้ว่าหาล่อนคือมัณฑนากร ที่เขาเพิ่งติดต่องานเมื่อวันก่อน “ว่ายังไงครับ”

“เมื่อกี้จีเพิ่งส่งแบบห้องนอนไปทางอีเมลที่คุณเตแจ้งไว้ เลยโทร. มาบอกให้คุณเตลองเช็คอีเมลดูค่ะ ถ้าชอบหรือไม่ชอบตรงไหน จีจะ ได้รับแ่งงานส่งให้ทันอาทิตย์หน้า”

“ครับๆ ชอบคุณมากเลย เดี่ยวผมจะรีบส่งแบบให้เจ้านายแล้ว กันนะครับ ถ้าคุณขอไม่ติดขัดอะไร ภายในวันสองวันนี้คุณจีก็น่าจะ นำเฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดที่คุณขอเลือกไว้เข้ามาส่งที่บ้านคมน์พิมุทธิ์ได้ เลย”

‘บ้านคมน์พิมุทธิ์’ ชื่อนี้ทำเอาพันธกานต์ชะงัก

ชายหนุ่มที่กำลังคุยโทรศัพท์พลอยชะงักตามไปด้วย เตชินท์เพิ่ง รู้ตัวว่าเผลอพูดเรื่องไม่น่าฟังให้อีกฝ่ายได้ยินตอนที่ร่างสูงในชุดลำลอง หันกลับมามองหน้า ดวงตาคมกริบทำให้เขาแน่ใจทันทีว่าควรริบยุติ การสนทนาโดยเร็วที่สุด

“เออ...คุณจีครับ คืบหน้ายังไงผมจะรีบติดต่อกลับไปนะครับ”

เมื่อเตชินท์วางสาย พันธกานต์ก็เปิดฉากถามเสียงหัววน

“แบบอะไร”

“เออ...”

“ฉันถามว่าแบบอะไร” เสียงนั้นเข้มขื่นนิดๆ ไม่ได้กระโชก-
โชกฮากจนถึงขั้นทำให้ใครต่อใครในสนามบินหันมามอง แต่ดวงตาที่
ฉายแววกระด้างก็ทำเอาคนที่นั่งข้างเพื่อนที่นั่งลูกน้องของพ่อชักรวางตัว
ลำบาก

“แบบ...ห้องนอนวะ” เสียงของเตชินท์เบาว่าปกติ “พอดี...แม่
เลี้ยงคนปัจจุบันของแก...”

“มันไม่ใช่แม่เลี้ยงฉัน”

“เออๆ เมียพ่อแก่นั่นแหละ” เตชินท์รีบแก้ รู้ดีว่าตั้งแต่แม่แท้ๆ
เสียไปตอนอายุหกขวบ พันธกานต์ก็ไม่เคยยอมรับผู้หญิงคนไหนเป็น
แม่อีก แต่ละคนที่พ่อพาเข้าบ้าน อยู่ได้ไม่เคยเกินหนึ่งปีก็มีอันต้องเก็บ
ข้าวของระเห็จออกไปทุกราย เนื่องจากทนความร้ายกาจของลูกเลี้ยง
ไม่ไหว เว้นก็แต่คนล่าสุด...ซ่อม่วง หญิงหม้ายวัยสี่สิบเก้าคนนี้อยู่ได้
นานกว่าใคร บางทีคงเพราะตอนแต่งเข้าบ้านคนर्मพิมุกตีใหม่ๆ เป็น
จิงหะใกล้เคียงกับที่เพื่อนของเขากำลังจะถูกส่งไปเรียนต่อปริญญา
โทที่สหรัฐอเมริกา

“คุณช่อวานให้ฉันช่วยประสานงานกับบริษัทอินทีเรียร์ ออกแบบ
ห้องนอนที่กำลังจะให้เด็กในปกครองของเขาย้ายเข้าไปอยู่...” เตชินท์
อึกอึก แต่มาถึงขั้นนี้แล้วหากอีกฝ่ายไม่รู้รายละเอียดจากเขา อีกเดียว
ก็ต้องรู้จากพ่อตัวเองอยู่ดี “ในบ้านแก”

พันธกานต์หน้าตึง ไม่อยากเชื่อหู

“อาทิศย์ที่แล้วพ่อของคุณช่อเพิ่งเสีย ปกติท่านก็ไม่เคยมายุ่ง
งู่นวายอะไรที่บ้านแกหรอก ท่านมีธุรกิจเล็กๆ อยู่ชานเมือง แล้วก็...มี
เด็กในปกครองอยู่คนหนึ่ง ชื่อคุณพระพาย” หนุ่มตีอธิบายตามที่ได้ยิน
มาอีกทอดหนึ่ง “คุณพระพายคอยดูแลพ่อของคุณช่อมาตลอด ตอนนี้อยู่
เรียนอยู่มหา'ลัยปีสุดท้าย ไม่เหลือญาติที่ไหน คุณช่อก็เลยชวนมาพัก
อยู่ด้วยกัน”

“หน้าด้าน!” พันธกานต์ฝรุสวาทเบาๆ รวากับราชสีห์คำราม คิ้วหนาๆ ที่พาดอยู่เหนือดวงตาคมระยับขมวดมุ่น “พาลูกชายมาสูบลีอดสูบเนื้อพ่อฉันคนเดียวไม่พอ ยังทำเป็นหน้าใหญ่ใจบุญพาเด็กที่ไหนไม่รู้มาช่วยกันสูบอีก เมื่อไรกาฝากพวกนี้มันจะหมดสิ้นไปจากโลกเสียที”

ขณะที่เพื่อนรักกำลังหัวเสียอยู่นั้น เตชินท์ก็ระบายลมหายใจอย่างหนักอก

“ไอ้พัน...ฉันว่าแกอคติกับเขาเกินไป คุณช่อไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ ของพ่อแกละเลยนะ เท่าที่ฉันรู้จักเขามาหกปี คุณช่อเป็นคนดีมาก แล้วคุณเอากลูกชายของเขา...”

“แกหยุดพูดไปเลยไอ้เต” พันธกานต์สวนเรียบๆ ดวงตาระด้าง “แล้วถ้าแกยังอยากเป็นเพื่อนกับฉันอยู่ แกโทร. ไปยกเลิกการสั่งซื้อเฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดเดี๋ยวนี้ เพราะว่าบ้านฉันไม่ใช่สถานสงเคราะห์”

ชายหนุ่มไม่รอฟังคำตอบรับหรือปฏิเสธ เดินนำลิ่วๆ ออกจากอาคารผู้โดยสาร ทั้งให้เตชินท์ได้แต่ยืนอ้าปากหวอ ก่อนจะรวบรวมสติกลับมาอีกครั้งและลากกระเป๋าเดินทางตามไปยังบริเวณที่เพื่อนยืนรอรถบิษัทอยู่

“เฮ้ยๆ ไอ้พัน!” เขาจับไหล่เพื่อนให้หันมามองหน้า “แกก็รู้ว่าฉันทำตามที่ต้องการไม่ได้ เพราะฉันเป็นลูกจ้างของพ่อแก ส่วนคุณช่อก็ได้รับคำสั่งมาจากพ่อแกอีกทอด ซีนฉันโทร. ไปยกเลิกการสั่งซื้อจริงๆ พ่อแกก็เฉงฉันหัวแบะ แล้วที่สำคัญเลยนะ...”

ถ้าพันธกานต์กำลังหัวเสีย ตอนนี้อาจารย์เองก็เริ่มหัวเสียไม่น้อยไปกว่าอีกฝ่าย

“ถึงฉันเข้าข้างแก พ่อแกก็ต้องสั่งคนอื่นมาจัดการเรื่องนี้แทนฉันอยู่ดี!” เตชินท์แจกแจงด้วยท่าทางขึงขัง

พันธกานต์นิ้วหน้า ดวงตาวาววับ แต่การที่ดวงตาคู่นั้นเบนไป

อีกทางทำให้คนมองรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้หวังเงินมากจนเกินไป อย่างน้อยๆ ก็กับเพื่อนอย่างเขานี้ละ ส่วนที่ซบกรรมแน่นอยู่นั้น เขาไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ‘ความซวย’ จะไปลงที่ใครต่อ

“พ่อฉันอยู่ไหน”

ภายในห้องประชุมบนชั้นแปดของอาคารขนาดใหญ่ย่านใจกลางเมือง ซึ่งมีป้ายกำกับอย่างเด่นหราว่า ‘คณนิพิมุทธ์ กรุ๊ป’ นักธุรกิจหนุ่มใหญ่วัยห้าสิบแปดปีกำลังสรุปเรื่องนิตยสารหัวใหม่ของสำนักพิมพ์ในเครือบริษัทที่กำลังจะเปิดตัวช่วงต้นเดือนหน้า

“ผมคิดว่าพวกเราทุกคนน่าจะเห็นด้วย...”

“ผมไม่เห็นด้วย!”

จู่ๆ ประตูห้องประชุมก็ถูกผลักเข้ามา เสียงเข้มนๆ ของผู้มาใหม่ทำให้ทุกคนหันไปมองโดยพร้อมเพรียงกัน ไม่เว้นแม้กระทั่งประธานบริษัทอย่างแสนคมที่ยืนอยู่หน้าห้อง

“พัน!” นักธุรกิจหนุ่มใหญ่นี้ไม่ถึงว่าจู่ๆ ลูกชายจะมาปรากฏตัวที่บริษัท ทั้งยังปรากฏตัวอย่างไร้มารยาทในตอนที่ทุกคนกำลังประชุมงานกันอยู่

เมื่อหันไปยั้งหัวหน้ากองบรรณาธิการ ตลอดจนบุคลากรฝ่ายต่างๆ ที่กำลังนั่งกะพริบตาปริบๆ แสนคมก็แทบอยากเอาหน้าแทรกแผ่นดินหนี แต่เขารู้ดีว่านั่นเป็นทางออกของคนชี้ขลาดเท่านั้น

“เอาละ เบื้องต้นก็ตามที่ผมได้บอกทุกคนไป วันนี้เอาไว้เท่านี้” ชายวัยกลางคนปิดประชุม

ทุกคนจึงไม่รอช้าที่จะเก็บของและออกจากห้องอย่างรวดเร็ว เนื่องจากรู้ดีว่าลูกชายท่านประธานคนนี้อ่อนข้างอารมณ์ร้าย โผล่มาที่ไรก์มีก็จะอะลอะวาดจนพนักงานหัวหดกันเป็นแถว แม้เขาจะหน้าตาหล่อเหลาปานเทพบุตร สาวๆ หลายคนก็มีวัยแอบตั้งฉายาแกมจิกกัด

เล็กๆ ว่า ‘หล่อบรรลัย’

ก็สูดหล่อปรากฏตัวที่ไหน บรรลัยที่นั่น!

ตลอดหกปีที่พ้นกานต์ไปเรียนต่อเมืองนอกจึงนับเป็นช่วงเวลาอันแสนสงบ แต่นับจากนี้ไปยังไม่มีใครหยั่งรู้อนาคตได้ว่าหากชายหนุ่มเข้ามาช่วยงานบิดาอย่างเต็มตัว บรรยากาศในการทำงานของแต่ละแผนกจะผกผันไปในทิศทางใด

ไม่ถึงหนึ่งนาที่ต่อมา ภายในห้องประชุมก็เงียบกริบ เหลือเพียงพันธุกานต์กับบิดาแค่สองคนเท่านั้น

“ว่าไง พัน” แสนคมเปิดฉากซักถามแถมตำหนิ “กลับมาถึงหมาดๆ ก็หาเรื่องให้ฉันขายหน้าในที่ประชุม ฉันถามแกจริงๆ เอะไปอยู่เมืองนอกเมืองนามาหลายปี ชีวิตที่ต้องช่วยเหลือพึ่งพาตัวเองมันไม่ได้ทำให้แกเป็นผู้ใหญ่ขึ้นบ้างเลยหรือ”

“พ่ออย่าเพิ่งเทศน์ผมดีกว่า ที่ผมมาหาพ่อก็เพราะอยากจะพูดเรื่องเด็กกาฝากนั่น” พันธุกานต์ไม่อ้อมค้อม ยอมรับว่าอาจจะเสียมารยาทที่จู้ๆ ก็บุกเข้ามาแบบนี้ แต่เดชะนิต์รายงานเขาหมดแล้วว่าอีกเดี๋ยวพ่อจะเดินทางไปร่วมงานฌาปนกิจศพบิดาของซ่อม่วงที่นนทบุรี พ่อถึงได้ขยับเวลาประชุมในช่วงบ่ายมาแทนเวลาว่างที่ควรจะมีให้เขา

อี! คนอย่างพันธุกานต์เดาอะไรไม่เคยผิดพลาด สายตาพ่อมองเห็นแต่ความสำคัญของคนอื่น หากเขาไม่ชิงมาพูดเสียแต่เนิ่นๆ มีหวังพวกกาฝากคงล้าพอง จัดแจงย้ายข้าวของเข้ามาในบ้านคมนั้พิมุกดัตามอำเภอใจ

“ใคร?” แสนคมขมวดคิ้ว แกวตาสงสัย

“ก็หลานสาวเมียพ่อไง” ชายหนุ่มสวนกลับอย่างตรงไปตรงมา “พ่อคิดดีแล้วหรือที่จะให้มันเข้ามาอยู่ในบ้าน ลำพังแค่เมียพ่อกับไอ้ลูกไม่มีพ่อนัน้ยังสู้บเลียดสู้บเนื้อพ่อไม่พออีกหรือ”

ชายสูงวัยกว่าระบายนหายใจเล็กน้อย ทอดสายตามองทัศนียภาพนอกผนังกระจกอย่างเหนื่อยหน่าย เขาเบื่อเหลือเกินที่จะต้องอธิบายเรื่องเหล่านี้ซ้ำๆ เนื่องจากรู้มาตลอดว่าพันธกานต์ไม่เคยชอบช่อม่วง

“ไม่สิ...ความจริงแล้วลูกชายไม่เคยชอบภรรยาของเขาทุกคนนั่นละ เพียงแต่ช่อม่วงอาจหนักกว่าคนอื่นสักหน่อย เนื่องจากหล่อนมีลูกติดคือทองเอก ทั้งยังตั้งท้องลูกชายตั้งแต่อายุเพียงแค่อิบสี่ พันธกานต์เคยมองว่าอีกฝ่ายเป็นผู้หญิงไม่ดี ทั้งๆ ที่หล่อนแค่ตัดสินใจพลาดไปเท่านั้นเอง

“พอบอกก็ทีแล้วว่าคุณช่อกับเอกไม่เคยอยากได้สมบัติของพ่อห้าหกปีทีแก่ไปเรียนอยู่เมืองนอกเมืองนา คุณช่อกับเอกก็ช่วยพ่อดูแลธุรกิจแทนแกทุกอย่าง” แสนคมพยายามอธิบายอย่างใจเย็น ผิดกับคนฟังที่เหยียดยิ้มมุมปาก

“ก็แหง!” ชายหนุ่มแค้นหัวเราะ นัยน์ตาฉายแววดูหมิ่นอย่างเห็นได้ชัด “พวกมันอยากครอบครองธุรกิจของพ่อจนตัวสั่น นี่มันคงหวังจะประจบเอาใจพ่อ เมื่อว่าจะได้ส่วนแบ่งสมบัติของผมนั่นด้วยงั้น”

“แกนี่มัน...” แสนคมเหลืออดจนไม่รู้จะสรรหาคำพูดใดมาชี้ทางสว่างให้ลูก “ก็พี่ๆ ก็เอาแต่มองคนในแง่ร้าย”

“ก็คนที่พ่อว่ามันไม่เคยมีแง่ดีให้มองนี่ครับ ผู้หญิงที่มีลูกตั้งแต่อายุสิบสี่ ถ้าไม่คิดจะจับผู้ชายรวยๆ เพื่อยกระดับตัวเองแล้วจะยอมเอาตัวเข้าแลกทำไม พอจับได้ว่าสามีมีเมียช้อยก็รับไม่ได้ หอบลูกหอบเต้านี่มาจับผู้ชายแก่ครวญรววดเร็วทันใจ คงคิดอยากให้ตายเร็วๆ จะได้รับมรดก แต่ที่ได้มามันคงน้อยไปละมั้ง พอสามีแก่ตายไม่ทันไรถึงได้มาจับพ่อต่อเลย”

“พัน! หยุดพูดก้าวร้าวกับคุณช่อได้แล้ว” ผู้เป็นบิดาเอ็ดกลางเหลือบมองประตูห้องประชุมอย่างอดคิดไม่ได้ว่าหากใครผ่านมาได้ยิน

เข้าคงไม่ดีนัก “ถ้าคุณช่อมาได้ยิน เขาจะคิดยังไง จะพูดจาอะไรก็หัดให้เกียรติคนอื่นบ้าง!”

“เขาต่างหากที่ต้องให้เกียรติผม เพราะว่าผมเป็นลูกแท้ๆ ของพ่อ เป็นอยู่ที่ประธานบริษัทนี้ และเป็นที่เจ้าของบ้านที่เขาอาศัยอยู่หกปีที่ผ่านมา ผมปล่อยให้เขาเสวยสุขมามากพอแล้ว เขาเป็นเมียพ่อจะอยู่ในบ้านผมก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะ เพราะผมเข้าใจความว้าเหวของพ่อดี แต่ถ้าเขาจะเอาใครเข้ามาอยู่เรื่อยๆ เหมือนบ้านเราเป็นสถานสงเคราะห์แบบนี้ ผมไม่เห็นด้วย!”

“แต่พ่อเห็นด้วย” แสนคมสวน สีหน้าเรียบนิ่งยามประธานสายตากับลูกชายที่กำลังยื่นอึ้ง “อาทิตย์หน้าหนูพระพายุจะย้ายมาอยู่กับเรา เรื่องนี้จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ทั้งนั้น เพราะถ้าแกคิดว่าตัวเองเป็นที่เจ้าของบ้านที่จะให้ใครอยู่หรือไม่ก็ได้แล้วละก็ นั่นคือหลังจากที่พ่อของแกตายแล้ว แต่ตอนนี้พ่อแกยังไม่ตาย พ่อมีสิทธิ์จะให้ใครอยู่หรือไม่ก็ได้”

“แต่ผมเป็นลูกพ่อนะ! ผมมีสิทธิ์ออกความคิดเห็นเรื่องนี้เหมือนกัน”

“ใช่ แกมีสิทธิ์ออกความคิดเห็น แต่ฉันไม่จำเป็นจะต้องฟังแกทุกเรื่อง”

เป็นการตอบโต้แสนเย็นชาที่ทำให้หน้าตาของพันธกานต์วาววับและร้อนรนในอกกราวกับมีใครเอาไฟมาเผา

“แกเป็นลูกชายฉัน คุณช่อเองก็เป็นเมียฉัน เพราะฉะนั้นหลานสาวคุณช่อก็เหมือนหลานสาวฉันคนหนึ่ง ที่สำคัญหนูพระพายุเป็นเด็กดีมาก แกไม่ควรเหยียบย่ำหัวใจดีใจของหนูพระพายุด้วยการเรียกเขาว่ากาฝาก ไม่ว่าจะต่อหน้าหรือลับหลัง...”

“ไม่! ยังไงผมก็ไม่เห็นด้วย!” พันธกานต์โวยวายทั้งๆ ที่บิดายังตักเตือนไม่ทันจบ แสนคมจึงคร้านจะพูดกับคนหัวรั้นเอาแต่ใจตัวเอง

“เรื่องของแก” ว่าแล้วคนสูงวัยกว่าก็เดินออกไปจากห้องประชุม
ทิ้งให้ลูกชายยืนอีต๊อด กำหมัดแน่น

ชายหนุ่มพยายามระงับอารมณ์โกรธอย่างเต็มความสามารถ
แต่เมื่อสะกดกลั้นไม่ไหว เขาก็ระบายออกด้วยการปิดแฟ้มเอกสารที่
วางอยู่บนโต๊ะหล่นลงไปบนพื้น

โครม!

กระดาศปลิวว่อนกระจายเกลื่อน เช่นเดียวกับความรู้สึกภายใน
ใจที่วุ่นวายสับสน พันธกานต์ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าสำหรับพ่อแล้ว หัวจิต
หัวใจลูกชายคนนี้เคยมีค่าบ้างหรือเปล่า ตั้งแต่เล็กจนโตพ่อส่งเขาไป
อยู่โรงเรียนประจำเพื่อตัวเองจะได้มีความสุขกับครอบครัวใหม่ พ่อเรียน
จบปริญญาตรีในกรุงเทพฯ ไม่ทันไรก็ส่งไปเรียนต่อไกลถึงอเมริกา ไม่
เคยไปเยี่ยม ไม่เคยโทรศัพท์ไปหา พ่อทำราวกับเขาเป็น ‘ส่วนเกิน’
ในชีวิต มาถึงตอนนี้พ่อก็หวังความรู้สึกคนอื่นว่าจะถูกเขาเหยียบย่ำ
ทั้งๆ ที่พ่อเป็นคนเหยียบย่ำหัวใจลูกชายตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า

พอกันที! ถ้าพ่อไม่ต้องการลูกชายคนนี้ พันธกานต์จะไม่อยู่
ขวางหูขวางตาพ่ออีกต่อไป

1

เจ้าของบ้าน

ที่นี่คือบ้านใหม่ของหล่อนจริงๆ หรือ...

หญิงสาวในชุดกระโปรงสีดำสนิทยื่นมองคฤหาสน์สไตล์ยุโรปคลาสสิกซึ่งอยู่เบื้องหน้าตาไม่กะพริบ รู้สึกราวกับตัวเองกำลังฝัน แต่เสียงรถตู้ที่ค่อยๆ แล่นออกไปทางด้านหลังก็ทำให้หล่อนรับรู้ว่ามีคนคือความจริง

‘บ้านคมนิพิมุกต์’ เคหาสน์ที่ถูกโอบล้อมด้วยสวนสไตล์อังกฤษแห่งนี้กำลังจะกลายเป็นที่อยู่ของหล่อน

“มาจ้ะ เดี่ยวอาพาไปดูห้องนอน” ซ่อม่วงชักชวนเข้าบ้าน คนอ่อนวัยกว่าจึงเหลือบตาไปทางรถตู้เอนกประสงค์ที่กำลังแล่นห่างออกไปทุกขณะ

“แล้วกระเป๋าของพระพายล่ะคะ”

“เดี๋ยวบรรณรักษ์ตามมาให้ เขาแค่เอารถไปจอดเฉยๆ” หญิงวัยกลางคนอธิบายพลางพยักหน้าชวนเข้าไปด้านในอีกครั้ง

พระพายไม่ยอมปล่อยให้อีกฝ่ายต้องคอยนาน จึงเดินตามผู้ใหญ่ที่นับถือขึ้นบันไดหินอ่อนไปยังหน้ามุข เมื่อถอดรองเท้าก้าวเข้าสู่ห้องโถง หญิงสาวก็เบิกตาโต มองจากภายนอกว่าบ้านคมนิพิมุกต์ใหญ่โตแล้ว ภายในยิ่งกว้างขวางและตกแต่งอย่างหรูหราอลังการจริงๆ

เหนือศีรษะหล่อนคือโคมไฟระย้าขนาดใหญ่ ส่วนเบื้องหน้าคือ บันไดสูงชันสองที่แบ่งออกเป็นสองฝั่ง หญิงสาวไม่มีเวลาสำรวจอะไร มากมายนัก เพราะต้องตามชมมวงขึ้นไปยังชั้นบน ระเบียบทางเดิน ออกแบบเป็นครึ่งวงกลม มองลงไปยังโถงเบื้องล่างได้อย่างชัดเจน กระทั่งมาถึงห้องนอนทางทิศตะวันออก เต็มยี่งอวสไต้ลวินเทจซึ่ง ตกแต่งด้วยมุ้งแขวนเพดาน ทำให้พระพายรู้สึกราวกับว่าเป็นห้องนอน ของเจ้าหญิงไม่มีผิด

“เป็นไงจ๊ะ ชอบไหม” ชมมวงหันไปถามด้วยรอยยิ้ม

“ยิ่งกว่าชอบอีกค่ะ” พระพายตอบตรงๆ แต่เวลาเดียวกันก็ กระอักกระอ่วนใจเหลือเอ่ย “แต่บอกตรงๆ นะคะอาช่อ พระพายชัก ออยากไปเช่าหออยู่มากกว่า”

“อ้าว?” ชมมวงขมวดคิ้วเล็กๆ “ถ้าชอบแล้วทำไมถึงอยากจะไป เเช่าหอพักอีกล่ะ”

“ที่จริงพระพายไม่คิดว่าบ้านคุณแสนจะใหญ่โตขนาดนี้ค่ะ” หญิงสาวกวาดตามองรอบๆ แล้วอดเกรงใจไม่ได้ “ห้องนี้ห้องเดียวใหญ่ กว่าบ้านเก่าของคุณตาทั้งหลัง แคมเฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นก็น่าจะแพง มากด้วย พระพายไม่กล้าใช้คะอาช่อ ถ้าเกิดพระพายเผลอทำพัง คง ไม่มีปัญญาหาмаาคืนแน่ๆ”

หญิงสาวพูดอุบอิบ ก็มลงมองสำรวจทำตัวเองอย่างกังวลว่า จะมีคราบฝุ่นติดมาทำให้พรมสีครีมภายในห้องนอนต้องเประอะเปื้อน หรือเปล่า ทำที่ไร้เตียงสานนั้นทำให้อีกฝ่ายอดไม่ได้ที่จะยิ้มอย่างเอ็นดู

“คุณแสนสั่งให้คนมาตกแต่งห้องนี้ใหม่เพื่อพระพาย ถ้าพระ- พายไม่ยอมอยู่ แล้วใครจะอยู่ล่ะจ๊ะ มีหวังคุณแสนคงได้เสียเงินฟรี อย่าคิดมากเลยน้า อีกอย่าง อาจะไ้ไม่ต้องเป็นห่วงพระพายด้วย” ชมมวงยิ้มพลางลูบศีรษะเด็กในปกครอง “อาอยากดูแลพระพายให้ดี เหมือนกับที่คุณพ่อเคยดูแลนะ”

เพราะแบบนี้...พระพายถึงตกลงมาอยู่ในความดูแลของอีกฝ่าย
ทั้งๆ ที่ไม่มีความเกี่ยวพันกันทางสายเลือด

พระพายเกิดและโตที่นันทบุรี มารดาเป็นลูกจ้างในร้านขนมไทย
เทียนแก้วซึ่งมีคุณตาเทียนเป็นเจ้าของ แต่โชคร้าย...มารดาจากโลกนี้
ไปด้วยโรคมะเร็ง ตอนนั้นหล่อนอายุแค่หกขวบ คุณตาเทียนจึงรับเป็น
เด็กในปกครอง เลี้ยงดูเหมือนหลานสาวแท้ๆ เพราะท่านเองก็อยู่ตัว
คนเดียว

ซ่อม่วง...ลูกสาวของคุณตานี้ออกจากบ้านตั้งแต่อายุสิบสี่
ตลอดหลายปีที่ผ่านมาท่านประกาศตัดพ้อตัดลูกชนิดไม่ยอมเผาผี คน
เป็นลูกจึงไม่มีโอกาสได้ทดแทนบุญคุณผู้ให้กำเนิดเลยสักครั้ง ทำได้
อย่างมากก็แค่ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบผ่านทางพระพาย ตอนนี้อยู่ชาย
สูงอายุเสียชีวิต ประกอบกับร้านขนมไทยเทียนแก้วเพิ่งถูกใจจรจัดช่วง
สวดอภิธรรมศพหมาดๆ หญิงวัยกลางคนเลยไม่สบายใจที่จะให้หญิง
สาวอยู่คนเดียว เมื่อหารือกับผู้เป็นสามี อีกฝ่ายจึงเสนอให้รับหล่อน
มาอยู่ด้วยกัน

“ขอบคุณอาชื่อนะคะ” พระพายประนมมือไหว้ ซึ่งใจในความ
กรุณา “พระพายสัญญาว่าจะตั้งใจเรียน ไม่ทำให้อาช้อผิดหวัง”

“อาเชื่อว่าพระพายต้องทำได้แน่นอนจ๊ะ” หญิงวัยกลางคนให้
กำลังใจ “เอาละ พระพายเพิ่งมาถึงเหนื่อยๆ หลายวันมานี้ก็อุ่นเรื่อง
งานศพ ไหนจะเรื่องย้ายบ้านด้วย ถ้ายังไงพักผ่อนตามสบายนะ มีอะไร
ขาดเหลือก็ไปบอกอาได้ ห้องอาอยู่ถัดไปทางขวามือของห้องพระพาย
สามห้อง แล้วถ้าคุณแสนกลับจากบริษัทเมื่อไร อาจะให้คนมาตามไป
กินมื้อเย็นด้วยกัน”

“คะ” พระพายยิ้มรับ ซ่อม่วงจึงเดินออกไปเพื่อให้หญิงสาวได้
มีเวลาเป็นส่วนตัว แต่ยังไม่ทันถึงประตูห้อง เท่าทั้งสองข้างก็ซังก

“จริงสิ” ซ่อม่วงหันกลับไปหาอีกฝ่าย ท่าทางเหมือนเพิ่งนึกบาง

อย่างได้ “ถ้าไม่จำเป็น พระพายอย่าเดินไปแถวปีกตะวันตกนะจ๊ะ”

น้ำเสียงของผู้เป็นอาราบเรียบ แต่แววตาค่อนข้างจริงจังจนชวน
ฉงน

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ตรงนั้นเป็นเขตของคุณพัน”

“คุณพัน” พระพายพิมพ์คำด้วยไม่คุ้นกับชื่อนี้มาก่อน แต่พอรู้ว่า
บ้านคมน์พิกมุตต์เป็นทรัพย์สินของแสนคม ชายวัยกลางคนท่าทางใจดี
ที่หล่อนเคยพบในงานศพคุณตา

พัน...แสน...หากเดาไม่ผิดคงเป็นญาติๆ กัน

“คุณพันธกานต์ ลูกชายคนเดียวของคุณแสนจ๊ะ” ซ่อม่วงเฉลย
“อายุมากกว่าพระพายเจ็ดแปดปี แต่คุณพันเธอค่อนข้างชอบความ
เป็นส่วนตัว แล้วก็...หงุดหงิดง่าย อารมณ์ร้ายอยู่สักหน่อย ถ้าเป็นไปได้
อย่าไม่อยากให้พระพายไปวุ่นวายกับเธอ”

ซ่อม่วงยิ้มบางๆ ในประโยคสุดท้าย แต่แววตาที่เจือความกังวล
ทำให้คนมองรู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมาพากล ถึงขั้นต้องแบ่งเขตแดน
กันแบบนี้แสดงว่าคงไม่ลงรอยกันง่ายๆ ที่จริง...ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก
สำหรับลูกติดเมียเก่ากับเมียใหม่ของพ่อ แต่นอกจากต่างคนต่างอยู่ใน
พื้นที่ของตัวเองแล้ว การที่ผู้เป็นอาเรียกลูกเลี้ยงซึ่งอายุอ่อนกว่าหลาย
ปีด้วยสรรพนามว่า ‘คุณ’ ทำให้พระพายสัมผัสได้ถึงความถือเนื้อถือตัว
ของเขา

เอาเป็นว่าหล่อนจะพยายามสงบเสงี่ยมมากๆ ก็แล้วกัน อย่างไรก็ตาม
เสียหญิงสาวก็ไม่ชอบความวุ่นวายอยู่แล้ว ยิ่งกับคนอารมณ์ร้ายยิ่ง
ไม่อยากยุ่งสิ่ง เพราะไม่ชอบการทะเลาะเบาะแว้ง และอยากมีชีวิตสงบ
เพื่อจะได้ใช้สมาธิกับการเรียนอย่างเต็มที่มากกว่า

“อาซ้อไม่ต้องห่วงค่ะ ทั้งอาซ้อและคุณแสนใจดีกับพระพายมาก
พระพายจะอยู่ในที่ของพระพาย ไม่สร้างความสะดวกหรือวุ่นวาย

แน่นอน” หญิงสาวให้สัญญา เป็นจังหวะเดียวกับที่บริบูรณ์ยกกระเป๋าเดินทางมาถึงหน้าประตูห้อง เสียงฝีเท้าของเขาทำให้สองอาหลานหันไปมอง

“ฉันเดี๋ยวขอตัวเลยนะจ๊ะ พระพายจัดของตามสบาย” ซ่อม่วงเอื้อเพื่อ ก่อนจะหมุนตัวออกไปอีกครั้ง พระพายเดินไปส่งผู้ใหญ่ตามมารยาท ทั้งยังถือโอกาสนี้ขอบคุณบริบูรณ์

ไม่ถึงนาทีต่อมา กระเป๋าเดินทางใบใหญ่ก็ถูกยกขึ้นมาวางลงบนเตียงสีขาวสะอาดสะอ้าน พระพายเปิดกระเป๋าออก หยิบกรอกรูปบานเล็กๆ ของคุณตาขึ้นมาดูอย่างแสนรัก

“คุณตา...พระพายย้ายมาอยู่บ้านใหม่แล้ว ช่วงนี้คงต้องปรับตัวหลายอย่าง อาทิตย์หน้าก็จะเปิดเทอมแล้วด้วย คุณตาเป็นกำลังใจให้พระพายด้วยนะ” หญิงสาวยิ้ม ดวงตาเปี่ยมไปด้วยความหวัง

“ไม่มีทาง! อย่าหวังเลยว่าจะได้มาเสวยสุขในบ้านของฉันง่าย ๆ” พันธกานต์ยิ้มเหยียด นัยน์ตาวาววับอย่างไม่สบอารมณ์

ท่ามกลางความมืดสลัวของไนต์คลับหรู ชายหนุ่มคว้าแก้วเหล้าราคาแพงบนโต๊ะเบื้องหน้าขึ้นดื่มเพื่อละลายความหงุดหงิด หลายวันมานี้เขาประท้วงพ่อด้วยการไม่กลับไปนอนบ้าน เชื่อว่าอย่างไรเสียเลือดก็ต้องข้นกว่าน้ำ ยิ่งเขาเพิ่งเรียนจบกลับมาหมาดๆ พ่อยิ่งต้องอยากให้ไปช่วยงานในบริษัทเพื่อเตรียมตัวรับช่วงต่อกิจการ หากลูกชายแสดงเจตนาจะมรดกไม่พอใจเด็กกาฝากจริงๆ พ่อต้องไล่เด็กนั้นออกไปอยู่ที่อื่น แล้วโทร. มาสั่งเขา!

แต่เปล่า...นอกจากพ่อจะเจ็บหายไปแล้ว เดชินท์ยังเพิ่งบอกว่าเด็กนั้นย้ายเข้าไปในบ้านแล้วตั้งแต่เมื่อเย็น

บ้าชะมัด! พ่อทำแบบนี้กับเขาได้ยังไง

“ฉันว่ามาถึงขั้นนี้ พ่อแกลงไม่เปลี่ยนใจง่ายๆ แล้วละ” หนุ่มตี

ที่นั่นข้างๆ ระบายลมหายใจเล็กน้อย ก่อนจะหยิบแก้วเครื่องดื่มของตนขึ้นมาบ้าง “ถึงแกจะประท้วงพ่อดีต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ ยิ่งตอนนี้มีคุณเอกคอยช่วยงานหลายอย่าง พ่อแกอาจอยากตัดหางปล่อยวัดแก่แล้วก็ได้”

กว่าจะรู้ว่าตัวเองเผลอปากตรงกับใจไปนิด แหงใจดำอีกฝ่ายไปหน่อย เตชินท์ก็พูดออกไปแบบซัดถ้อยซัดคำแล้ว เขาหันไปเห็นพันธกานต์มองมาด้วยแวตาทุ่นเคือง

“เอ่อ...ที่จริงฉันก็แค่เป็นห่วง” รอยยิ้มเผือกๆ ถูกส่งไปเพื่อปลอบโยน แต่สาบานได้ เขาเป็นห่วงเพื่อนจากใจจริง

แม้ว่าเพื่อนรักจะอารมณ์ร้าย เอาแต่ใจตัวเองบ่อยๆ ทว่าครั้งที่เขาเคยตกที่นั่งลำบาก พันธกานต์เป็นเพื่อนคนแรกและคนเดียวที่หยิบยื่นความช่วยเหลือโดยไม่หวังผลตอบแทน ด้วยเหตุนี้เองเตชินท์จึงพยายามมองข้ามข้อเสียของอีกฝ่าย และเชื่ออยู่อย่างหนึ่งว่าโลกนี้ไม่มีใครเกิดมาดีไร้ที่ติ

กระนั้น เขาก็อยากให้เพื่อนลด ละ เลิก นิสัยแย่ๆ ลงบ้างสักนิด อย่างน้อยก็กับคนที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อบังเกิดเกล้าของตัวเอง

“บอกตรงๆ ว่าถ้าฉันเป็นแก ฉันไม่มานั่งดื่มประท้วงพ่อแบบนี้หรอก แต่ฉันจะเข้าไปช่วยงานพ่อในบริษัท พิสูจน์ตัวเองให้พ่อเห็นไปเลยว่าคุณมีดีไม่น้อยไปกว่าคุณเอก งานไหนที่คุณเอกทำได้ ฉันก็ต้องทำได้เหมือนกัน” รู้ว่าพันธกานต์ไม่ชอบเป็นที่สองรองใคร เตชินท์จึงตั้งใจหยิบยกเรื่องนี้มากระตุ้นให้เพื่อนเริ่มต้นทำอะไรดีๆ บ้าง

“แกอย่าเอาฉันไปเปรียบกับไอ้คนพรรคนั้น” พันธกานต์สวนเรียบๆ ดวงตาฉายแววดูหมิ่น “เพราะว่าคุณอย่างมันเป็นได้อย่างมากก็แค่ลูกจ้างของพ่อฉัน หรืออีกหน่อยถ้าฉันได้ขึ้นเป็นประธานบริษัท มันก็คือลูกจ้างของฉัน ฉันไม่ลดตัวลงไปทำงานประเภทเดียวกับมันแน่ๆ”

อึดตาที่มีสูงปรี๊ดของ ‘ว่าที่ประธานบริษัท’ ทำเอาเตชินท์ถึงกับ
อ้าปากหวอ กะพริบตาปริบๆ ยามมองเพื่อนสนิทยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม
รวดเดียวหมด

“อ้าว...เฮ้ย! ใ้พัน แล้วนั่นแกจะไปไหน” หนุ่มตีเรียกเพื่อนที่
ลุกออกไปจากโต๊ะ ทว่าพันธกานต์ไม่สนใจด้วยซ้ำ

ร่างสูงตรงไปยังทางออกไนต์คลับ แล้วพยักหน้าสั่งเจ้าหน้าที่ซึ่ง
คุ้นเคยกันดีไปเอารถมาให้ เขาไม่อยากจะอารมณ์อีกต่อไป ยิ่งได้ยิน
ชื่อไอ้กาฝากทองเอกยิ่งโมโห เพราะการที่พ่อไม่มาจ้อแบบนี้ทำให้อึด
คิดไม่ได้ว่าพ่อจะตัดหางปล่อยวัดเขาจริงๆ

เมื่อพนักงานไนต์คลับนำรถสปอร์ตคันหรูมาจอดตรงหน้า ชาย
หนุ่มก็หยิบกระเป๋าตังค์มาเปิดและยื่นธนบัตรสีเทาให้สองใบ ก่อนจะ
ก้าวเข้าไปนั่งประจำตำแหน่ง อีกฝ่ายไม่รอช้า รีบตามมาปิดประตูให้
อย่างดีบดดี

“ขับรลดีๆ นะครับ คุณพันธกานต์” พนักงานยิ้มกว้างและเอ่ย
ลาไม่ทันขาดคำก็สะดุ้งเฮือก กระโดดหลบแทบไม่ทัน เพราะรลสีดำ
คันงามขับออกไปด้วยความเร็วสูง

พันธกานต์ทำหน้านี้วคือขมวด ช่วงเวลาสี่ทุ่มกว่าๆ แบบนี้ถนน
ในกรุงเทพฯ ค่อนข้างโล่ง แต่เขาไม่รู้จริงๆ ว่าจะมุ่งหน้าไปไหนต่อ
หลายวันมานี้ชายหนุ่มอาจมีเงินใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย สมบัติพัสดาน
ที่แม่ทิ้งเอาไว้ให้ก่อนตายก็มากมายเสียจนเขาไม่จำเป็นต้องแบมือขอ
เงินพ่อด้วยซ้ำ

แต่ทำไมนะ...ทำไมเขาไม่มีความสุข!

เมื่อไม่รู้จะมุ่งหน้าไปไหน รถยนต์คันหรูจึงแล่นมาหยุดหน้า
ประตูรั้วบ้านคมน์พิมุกด์ พันธกานต์ก็กดแตรรั้วเข้าไปเข้ามาหลายครั้ง
ไม่สนใจสักนิดว่าเสียงจะดังรบกวนการพักผ่อนของคนข้างในหรือเปล่า

ถ้าเขาไม่มีความสุข ใครก็อย่าหวังจะได้มีความสุขเลย!

“พี่เอกดูแลตัวเองดี ๆ นะคะ เสร็จงานเมื่อไรค่อยเจอกัน”

พระพายบอกกับชายหนุ่มผ่านทางโทรศัพท์มือถือ ฐู๊มาคร่าว ๆ ว่าเขาไปร่วมงานเกี่ยวกับธุรกิจหนังสือที่ต่างประเทศในฐานะตัวแทนบริษัท คมนัมพิมุคต์ กรุ๊ป เลยไม่สามารถมารับหล่อนพร้อมกับช่อม่วงในวันนี้ แต่พอเสร็จงานแล้วเขายังมีใจเป็นห่วง โทรศัพท์ข้ามน้ำข้ามทะเลมาถามไถ่ตามประสาพี่ชายที่รู้ว่าน้องเพิ่งย้ายที่อยู่หมาด ๆ

ปิ่น...ปิ่น!

เสียงแตรรถยนต์ที่ดังรัว ๆ มาจากหน้าบ้านทำเอาพระพายสะดุ้ง วาบ คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่นเข้าหากัน ก่อนจะมองสำรวจไปยังแนวรั้วทันที

“เสียงอะไรหะออพระพาย” ปลายสายได้ถาม

“ใครมาบีบแตรก็ไม่รู้ค่ะ ถ้ายังไงแค่นี้ก่อนนะคะพี่เอก” พระพายตัดบทและวางสาย ร่างแน่นน้อยในชุดนอนเสื้อแขนตึกตากับกางเกง ขาสั้นลายการ์ตูนขยับลงจากเตียง ก่อนจะไปยืนมองที่ริมหน้าต่างบานสูง แต่ระยะทางที่ค่อนข้างไกลทำให้เห็นเพียงแค่ไฟหน้ารถสว่างจ้าที่หน้าประตู

ปิ่น...ปิ่น!

เมื่อไม่มีใครเปิด เจ้าของรถคันนั้นก็ยิ่งบีบแตรรัวซ้ำอีก ให้ตายสิ ...เขาไม่มีมารยาทเอาเสียเลย ดึกดื่นปานนี้ประเดี๋ยวเพื่อนบ้านก็ออกมาต่อว่าพอดี

ความกังวลว่าจะเป็นการรบกวนผู้อื่นทำให้พระพายตัดสินใจออกจากห้องไปแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทั้งยังรีบร้อนจนไม่ทันสังเกตเลยว่าเสียงแตรเงียบลงแล้ว กระทั่งก้าวผ่านทางเดินปึกตะวันออกลงไปถึงชานพักบันได เท้าทั้งสองข้างของหล่อนก็ชะงัก

ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังก้าวขึ้นบันได ประเมินด้วยสายตาคร่าว ๆ แล้ว เขาน่าจะสูงราว 185 เซนติเมตร เห็นจะได้ เมื่อเทียบกับหญิงสาว

ที่สูงแค่ 158 เซนติเมตร หล่อนจึงดูตัวเล็กไปโดยปริยาย พระพายไม่แน่ใจว่าผู้มาใหม่เป็นใคร แต่ที่แน่ๆ คือหน้าตาหล่อไม่เบาเลยทีเดียว หากเปรียบเทียบเป็นงานประติมากรรมสักชิ้น เขาคงถูกรังสรรค์ด้วยฝีมือของพระเจ้า

หัวใจดวงน้อยๆ กระตุกไหว สมองยังจับต้นชนปลายไม่ถูกว่าอาการเหล่านี้คืออะไร บางทีอาจเป็นอาการของคนทีว้างตัวไม่ถูก เพราะเขาหยุดมองหล่อนด้วยดวงตาระด้าง หัวคิ้วขมวดมุ่นจนชวนให้รู้สึกถึงความประหลาดใจระคนขุ่นเคือง แต่เขาจะเคืองเรื่องอะไรละ ในเมื่อเพิ่งพบหน้ากันเป็นครั้งแรก ทันใดนั้นชื่อของคนอารมณ์ร้ายที่ผู้ปกครองของหล่อนเอ่ยถึงเมื่อตอนกลางวันก็ลอยเข้ามาในหัว

“คุณพัน!” พระพายอุทานแผ่วเบา คาดไม่ถึงว่าจู่ๆ จะได้เจอเขาแบบกะทันหัน

เสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นออกไปจากหน้ามูขของคฤหาสน์ เป็นรถสปอร์ตสีดำมันวาวที่หล่อนเคยเห็นแค่ในละครโทรทัศน์ และเดาได้เลาๆ ว่าเจ้าของคือพันธกานต์ เขาคงเพิ่งขับเข้ามาหมาดๆ ถึงได้มีใครบางคนกำลังนำรถไปเก็บ

แล้วกัน หล่อนควรทำอย่างไรต่อดี...

พระพายกลอกตาไปมาอย่างใคร่ครวญ บางทีที่เขาทำหน้านี้่ว คิ้วขมวด คงเพราะกำลังแปลกใจว่าหล่อนเป็นใคร ถึงได้วิ่งลงมาจากรั้วบนของบ้านในยามวิกาล

“สวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวตัดสินใจยกมือไหว้ แนะนำตัวเองตามประสาคนเพิ่งพบเจอกันครั้งแรก “พระพาย...เอ่อ...เป็นหลานสาวอาช่อค่ะ เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่วันแรก เมื่อก็ได้ยินเสียงแตรรถดังมากเลย จะเดินไปเปิดประตูรั้วให้ แต่พี่บุรุษคงจัดการแล้ว”

หญิงสาวยิ้มกระซิบสัมพันธ์ แต่การที่เขาไม่ยิ้มตอบ ไม่รับไหว้ และดวงตาที่มองเหมือนกำลังเชือดเฉือนคุณั้นทำให้หล่อนเริ่มหายใจ

ติดขัด

“เอ่อ...มีอะไรให้ช่วยไหมคะ” พระพายได้กลิ่นเหล้าจากตัวเขาด้วย บางทีหากเขาอยากได้น้ำเย็นๆ หรือชาร้อนๆ สักแก้ว หล่อนก็จะไปเอามาบริการ คุณตาเคยสอนเสมอว่าอยู่บ้านท่านอย่านิ่งดูตาย บั้นวุ้นบั้นควายให้ลูกท่านเล่น แต่เมื่อคำตอบคือความเงิบ หล่อนจึงคิดว่าไม่ควรวุ่นวายกับเขาดีกว่า “ถ้าไม่มี จ้ะพระพายขอตัวกลับห้องนะคะ คุณคงอยากพักผ่อนเหมือนกัน ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

ร่างแน่นน้อยหมุนตัวกลับไปทางบันไดทิศตะวันออก แต่ก้าวขึ้นไปเพียงไม่กี่ขั้นก็ต้องตกใจที่พันธกานต์เร่งฝีเท้าตามมาในระยะประชิด “กรี๊ด!”

ความตกใจทำให้พระพายเสียหลักล้มหงายหลัง มีोन้อยๆ พยายามหาที่ยึดเหนี่ยวตามสัญชาตญาณ แต่กลางอากาศไม่มีอะไรให้คว้า ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนหญิงสาวจับต้นชนปลายไม่ถูก พอรู้สึกตัวอีกครั้ง ร่างหล่อนก็ลงมากองอยู่กับชานพักบันได

ตุ๊บ!

“โอ๊ย...” พระพายครวญ เจ็บน้ำตาแทบเส็ด แต่ในขณะที่หล่อนยังมีนงงและสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ

“ครวรหนักก็เดินระวังๆ หน่อยสิ”

หญิงสาวค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง เงยหน้ามองคนตัวโตที่สวมเสื้อเข็ดสีดำอย่างนึกไม่ถึงว่าจะเห็นเขากระตุกยิ้มมุมปาก นัยน์ตาเยาะหยัน

“ไม่รู้ตัวหรือไงว่า ‘เกะกะ’ ขวางทางคนอื่น”

“คุณ...” พระพายตะลึง เกือบจะคิดว่าเขามาถึงได้เซมาขวางทาง แต่ท่าที่ไร้สำนึกทำให้หล่อนฉุกคิดได้ว่าที่จริงแล้วพันธกานต์ไม่ควรขึ้นบันไดทิศตะวันออก ในเมื่อห้องนอนเขาอยู่ทางปีกตะวันตก “คุณตั้งใจเดินมาขวาง?”

“ฉันเป็นเจ้าของบ้านจะเดินตรงไหนก็ได้”

เป็นคำตอบที่ดูไม่แยแสกับความร้ายกาจของตัวเองเท่าไร
พระพายได้แต่กะพริบตาปริบๆ อย่างเห็นข้อความคาดหมาย

“ทำไม หรือว่าอยากได้ค่าทำขวัญ” พันธกานต์แสร้งยิ้มแล้ว
ก้าวลงมาที่ชานพักบันได “เสียใจด้วยนะที่เธอต้องผิดหวัง เพราะว่า
หลายปีมานี้เธอได้จากพ่อฉันไปเยอะแล้ว ถ้าเธออยากได้เงินละก็
ไปขอจากอาเธอละกัน”

ทัศนคติอันคับแคบนั้นทำให้คนฟังแหม่นปากน้อยๆ หล່อนไม่
แปลกใจที่ซ่อม่วงห้ามไม่ให้ไปวุ่นวายทางปีกตะวันตกโดยเด็ดขาด
เพราะขนาดหล່อนอยู่ในพื้นที่ส่วนรวมของบ้าน เขายังสามารถหาเรื่อง
ได้โดยไม่รู้จักละอาย

ผู้ชายอะไรหน้าตาดีเสียเปล่า แต่จิตใจร้ายกาจยิ่งกว่าซาตาน
ในขุมนรก!

“ไม่ต้องมาทำหน้าไม่พอใจ เพราะถ้าเธอคิดจะอยู่ที่นี้ต่อไป...”
พันธกานต์ก้มหน้าลงไปใกล้หล່อน เขี่ยด้อมเยี่ยงคนที่คิดว่าตัวเอง
ถือไพ่เหนือกว่า “เธอต้อง ‘ทำใจ’ ให้ชิน”

เป็นอันรับรู้ได้ว่าซาตานกำลังประกาศสงครามกับหล່อน นั้น
หมายความว่าต่อจากนี้ ความสงบสุขที่พระพายวาดฝันเอาไว้คงเป็น
ได้แค่วิมานในอากาศเท่านั้น

2

ผู้อาศัย

“นี่มันอะไรกัน!”

เสียงเข้มๆ ดังมาจากชั้นสองของคฤหาสน์ พระพายหันไปมองทางเดินทิศตะวันออก ภาพที่เห็นคือชายวัยกลางคนกำลังก้าวลงมาอย่างชานพักบันได ด้านหลังมีผู้ปกครองหล່อนตามมาติดๆ ทั้งสองสวมชุดนอน บอกให้รู้ว่าถ้าไม่ตื่นเพราะเสียงแตรรถยนต์ก็คงเป็นเสียงหวีดร้องของหล່อน

ชายหนุ่มที่เพิ่งก้มลงมาประกาศสงครามหมาดๆ ยึดกายขึ้นเต็มความสูง หญิงสาวจึงค่อยๆ ประคองร่างบอบช้ำของตัวเองลุกขึ้นเช่นเดียวกัน แม้หล່อนจะตกบันไดแค่ไม่กี่ชั้น แต่แรงกระแทกก็ทำให้มีรอยแดงเป็นจ้ำๆ ตามแขนและขาอย่างชัดเจน

“พระพาย!” ซ่อม่วงยกมือทาบอก ไม่รอช้าที่จะก้าวไปสำรวจต้นแขนหญิงสาว “พระพาย เกิดอะไรขึ้น?”

“พัน! นี่แก...แกรั้งแกหนูพระพายงั้นหรือ” แสนคมมองสภาพเด็กในปกครองของภรรยาแล้วก็ถึงกับชะงัก ก่อนจะหันไปตำหนิลูกชาย

“เปล่านี่ครับ ผมแค่คุยกับเขาเฉยๆ” พันธกานต์ตอบหน้าตายมือสองข้างล้วงกระเป๋ากางเกงราวกับว่าเขาไม่รู้เรื่องที่หล່อนเจ็บตัวเลยสักนิด

หน้อยแน่! กล้าทำไม่กล้ารับแล้วยังมีหน้าเหลือบตามามอง
อย่างสมน้ำหน้าหล่อนอีก

“ถ้าแค่คุยเฉยๆ แล้วที่ฉันเห็นนี่มันอะไร” แสนคมรู้จักษิณสัย
ลูกชายดีที่ว่าพระพายหลายเท่า แต่พันธกานต์ก็ยังยืนกรานกระต่าย
ขาเดียว

“ก็เขาไม่ระวัง เดินซุ่มซำมจนพลาดตกบันไดเอง”

“ไม่จริง” พระพายสวณ ทนไม่ได้รับการปล่อยใจให้จำเลยแก้ตัว
น้ำขุ่นๆ หล่อนหันไปรายงานแสนคมตามความจริงทุกประการ “คุณ
พันแกล้งขวางทางพระพาย ทำให้พระพายตกบันไดค่ะ”

พันธกานต์หันไปจ้องหล่อน นัยน์ตาวาววับ

“ว่าไงเจ้าพัน!” แสนคมเริ่มสอบปากคำอีกครั้ง “แกตั้งใจแกล้ง
หนุพระพายจริงๆ ใช่ไหม”

ชายหนุ่มขบกรามกรอด เห็นข้อความคาดหมายที่พระพายมีนัย
ชี้ฟ้อง ผิดกับผู้ปกครองของหล่อนที่มักสร้างภาพเป็นคนดีด้วยการ
ประนีประนอม

ฮึ! คิดว่าเขากล้าทำไม่กล้ารับอย่างนั้นสิ

ผิดแล้ว...พันธกานต์ก็แค่แกล้งไม่ยอมรับ เพราะอยากให้หล่อน
เจียมตัวว่าอย่าเหิมเกริมกับเขาต่างหาก แต่ในเมื่อหล่อนอยากอวดดี
มาท้าทายกันแบบนี้ เขาก็อยากรู้เหมือนกันว่าหล่อนจะทำอะไรได้

“ไอ้” ชายหนุ่มลยหน้าลอยตาจับในที่สุด “เห็นแล้วมันกะกะ
รำคาญ”

“แกนี่มัน” แสนคมเหลืออดกับความร้ายกาจนั้น เขากำหมัด
แน่น ก่อนจะชี้หน้าออกคำสั่ง “ขอโทษหนุพระพายเดี๋ยวนี้!”

“ไม่” พันธกานต์ปฏิเสธยิ้มๆ มือทั้งสองข้างล้วงกระเป๋ากางเกง
อย่างยียวน “ผมไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมผมต้องขอโทษด้วย”

“ทำเขาตกบันไดแบบนี้เหรอกที่ไม่ผิด!”

“แล้วที่เขาทำผมละ ทำไมพอไม่ให้เขาขอโทษผมบ้าง”

ประมุขของบ้านฉนวน ก่อนจะหันไปมองหน้าพระพายซึ่งงุนงงไม่ต่างกัน แต่เมื่อหล่อนไม่มีคำตอบให้ เขาจึงหันกลับมาไต่สวนลูกชายอีกครั้ง

“หนูพระพายเขาไปทำอะไรแก”

“พูดจากวนประสาธ” พันธกานต์เหลือบมองหญิงสาว

พระพายมีนงเป็นเวลานาน เพราะจำได้ว่าแค่สวัสดีและแนะนำตัวตามมารยาท แล้วก็อธิบายเหตุผลที่ออกจากห้องนอนมาตอนดึกๆ เท่านั้น

พันธกานต์ตั้งใจหาเรื่องหล่อนชัดๆ!

“ถ้าการที่หนูแนะนำตัวกับคุณในฐานะคนที่มาเป็นผู้อาศัยคือการพูดจากวนประสาธ หนูก็ต้องขอโทษด้วยที่พูดไม่ทันคิด ไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านไม่อยากรู้จัก พอใจหรือยังคะ”

ชายหนุ่มกระตุกยิ้ม ทำทางสาแแก่ใจนัก

“รู้ตัวก็ดี” ใบหน้าคมสันหันไปมองอีกทางเสมือนหล่อนเป็นเหลือบไว้ในบ้านที่ไม่อยากจะชายตามองด้วยซ้ำ “แต่ฉันไม่ขอโทษเธอหรอกนะ เพราะเธอยอมรับแล้วว่าพูดจากวนประสาธฉันก่อน ฉันถึงโมโหจนต้องเดินไปขวางเธอ”

“คะ” หญิงสาวไม่ได้ขอโทษเพราะอยากได้รับคำขอโทษจากเขาหรอก แต่นึกสมเพชมากกว่าที่พันธกานต์โตจนปานนี้แล้วยังคิดไม่ได้ว่าหล่อนประชาต “คุณไม่จำเป็นต้องขอโทษหนูก็ได้ เพราะคำขอโทษที่ไม่ได้ออกมาจากใจมันก็แค่คำพูดลอยๆ ที่ไม่มีความหมาย และหนูก็เชื่อว่าคนที่มิ ‘จิตสำนึก’ มากพอย่อมรู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร โดยเฉพาะคนที่มิ ‘ผู้ใหญ่’ แล้วคะ”

คนถูกเสียดสีว่ามิเป็นผู้ใหญ่หน้าชา หันกลับไปมองพระพายพร้อมกับเปลวไฟในดวงตาที่ลุกฟุ้ง

“เธอ! รู้ตัวหรือเปล่าว่กำลังพูดอยู่กับใคร”

“ถ้าไม่รู้ก็คงไม่พูด เพราะว่าหนูเป็นคนเลือกปฏิบัติ ใครดีมาก็ดีตอบ แต่ถ้าใคร ‘เลว’ มากก็ต้องรับ ‘ความเลว’ นั้นกลับไปด้วย” หญิงสาวสวนซึ่งๆ หน้า ก่อนจะหันไปขออนุญาตผู้ใหญ่ทั้งสองราวกับพันธกานต์เป็นเหลือบไรนบ้านที่ไม่อยากจะซายตาแลเช่นกัน “พระพายขอตัวนะคะคุณแสน อาซ้อ”

เจ้าของร่างแง่น้อยไม่รอฟังคำตอบ เดินกลับขึ้นไปชั้นบนทันที

“เด็กนรก!” พันธกานต์ขบกรามกรอด ตั้งท่าจะตามไปเล่นงานคู่กรณี ทว่าจู่ๆ บิดาก็ก้าวมาขวางตรงหน้า

“พอได้แล้ว” เขาผลักอกลูกให้ถอยห่าง ทั้งยังรุนแรงเสียจนอีกฝ่ายเกือบหงายหลังลงไปด้านล่าง “หยุดหาเรื่องปวดหัวให้ฉันเสียที หนูพระพายเขาก็ขอโทษแแก่แล้ว แแก่ยังจะต้องการอะไรอีก แคชชเขาตกบันไดนี้มันยังไม่สาแแก่ใจแแก่ใช่ไหม...พันธกานต์!”

เจ้าของชื่อขมวดควมุ่น ไม่อยากเชื่อเลยว่เขาเกือบตกบันไดแบบนี้ แต่พอกลับไม่หวังโยเขาเลยสักนิด ทั้งยังตำหนิเรื่องเด็กกาฝากนั้นอีก

“พอไม่ได้ยินหรือว่เด็กนั้นปากดีกับผม”

“ถ้าไม่ใช่เพราะแแก่ไปหาเรื่องเขาก่อน เขาก็ไม่มีทางพูดแบบนี้กับแแก่หรอก!” แสนคมตะคอกลูกชาย และเข้าข้างเด็กในปกครองของภรรยา “กลับมาวันแรกก็ไปอาละวาดหาเรื่องฉันที่บริษัท หายตัวไปเป็นอาทิตย์ๆ แทนที่จะสำนึกได้บ้าง แต่ก็ไม่...ไม่เคยพิจารณาตัวเอง ไม่เคยรู้เลยว่าวันๆ สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นยังง ไปถึงขนาดทำร้ายผู้หญิงได้ลงคอ ฉันถามแแก่จริงๆ เอะอะ แแก่ยังมีความเป็นลูกผู้ชายหรือเปล่า ฉันไม่เคยเลยนะ...ไม่เคยสั่งสอนให้แแก่ทำตัวเลวระยำแบบนี้เลย!”

ถ้อยคำตำหนิของพ่อไม่ต่างอะไรจากคมหอกแหลมเสียบแทง

ดวงใจลูก ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ตั้งแต่เล็กจนโตฉายชัดในกล่องความทรงจำ

“นั่นสินะ...” พันธกานต์ยอมรับว่าพ่อพูดถูกทั้งหมด “ผมมันไม่ใช่ความเป็นลูกผู้ชาย ถึงได้ปรนนิบัติเอาใจผู้หญิงมากมายแบบพ่อไม่เป็น ขนาดแม่ผมนอนอยู่ในโลงยังไม่ทันเผา ลูกผู้ชายอย่างพ่อยังทิ้งผมไว้ที่วัดคนเดียว แล้วไปเอาใจผู้หญิงคนอื่นเลย และพ่อก็กี่ไม่เคยสั่งสอน ให้ผมทำตัวเลวระยำแบบนี้ด้วย เพราะว่าที่จริงแล้ว พ่อ ‘ไม่เคยสั่งสอน’ อะไรผมเลยสักอย่าง!” ทำยประโยคชாயหนุ่มกระซอกเสียง นัยน์ตากระดัง ขณะที่แสนคมตกตะลิ่ง

“แก...” เขารู้มือขึ้นกลางอากาศ แต่ยังไม่ทันฟาดหน้าคนปากเสีย ซ่อม่วงก็ถูกลามารั้งร่างใหญ่โตได้ทัน

“อย่าคะคุณแสน! อย่าถึงขั้นต้องลงไม้ลงมือกันเลยนะคะ” หล่อนไม่ชอบที่เห็นพ่อลูกทะเลาะกันด้วยความรุนแรงแบบนี้

“แกมัน...ลูกไม่รักดี” แสนคมกำหมัดแน่น ก่อนจะชี้หน้าบุตรชายด้วยความผิดหวัง “ฉันไม่น่าเลี้ยงแกมาเลยจริงๆ ตั้งแต่เล็กจนโต แกไม่เคยทำอะไรให้ฉันภูมิใจเลยสักอย่าง แล้วจะเถียงคำไม่ตกปากอีก ขนาดเจ้าเอกมาทีหลัง ยังเชื่อฟังฉัน เป็นหน้าเป็นตาให้ฉันมากกว่า แกเลย”

“จ้ะพ่อก็คือผมเลยสิ” ชายหนุ่มทำ กระบอกร้อนผ่าวกับการถูกเปรียบเทียบ ทั้งที่คำพูดฟังดูเหมือนสะใจเสียเต็มประดา “เพื่อว่าไอ้ลูก ‘พ่อไม่เคยสั่งสอน’ คนนี้มันจะ ‘รักดี’ ขึ้นมาบ้างงัย”

คนเป็นพ่อกัดฟันกรอดๆ ริมฝีปากเหยียดออก นึกอยากสั่งสอนลูกชายตามคำเชิญชวนจริงๆ แต่ดวงตาของคนที่กำลังทำทนายกลับเหมือนกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นความเย็นชาของตัวเองในอดีต

อดีตที่ทำให้เขารำวใจทุกครั้งเมื่อเห็นหน้าลูกชาย

ท่ามกลางความเงียบสงบบนซานพักบันได แสนคมผละออก

จากภรรยา ร่างที่สิ้นสะท้านด้วยอารมณ์อันหลากหลายก้าวขึ้นไปสงบสติบนห้องนอนส่วนตัว ความห่วยเหวทำให้ซ่อมวงเดินตามสามีไป บนบันไดอันกว้างใหญ่จึงเหลือพันธกานต์เพียงลำพัง

คิดว่าสนหรือ...

พันธกานต์บอกตัวเองว่าชินแล้วกับความอ้างว้าง ว่าแห้วแบบนี้ไม่ใช่ครั้งแรกเสียหน่อยที่พ่อทิ้งเขาเอาไว้ข้างหลัง แต่เวลาเดียวกันหยาดน้ำใส่ๆ กลับรินไหลจากดวงตา

เสียงนกร้องจิบ ๆ นอกหน้าต่างปลุกให้หญิงสาวที่นอนหลับ

อยู่บนเตียงเริ่มรู้สึกตัวที่ละน้อย พระพายค่อยๆ ลมตามองมุ้งแขวนเพดาน ก่อนภาพเบื้องหน้าจะทำให้หล่อนรู้ว่าเป็นเวลาเช้าแล้ว

หญิงสาวไม่แน่ใจว่าตัวเองผล็อยหลับไปตั้งแต่เมื่อไร รู้ก็แต่ว่าพอเกิดเหตุทะเลาะวิวาทตรงชานพักบันไดเมื่อคืน หล่อนก็ไม่สบายใจเอาเสียเลย มาอยู่วันแรกก็ดันอุตุรีไปมีเรื่องกับลูกชายเจ้าของบ้านหาเรื่องให้ตัวเองชะตาขาดซัดๆ พระพายเอ๊ย...

ร่างบางในชุดนอนแขนตุ๊กตาขยับกายลุกขึ้นนั่งพลางถอนหายใจเฮือก อุดคิดไม่ได้ว่าแสนคมจะไล่หล่อนออกไปอยู่หอหรือเปล่านั้นละ! เรื่องนั้นอาจเป็นความตั้งใจของหล่อนตั้งแต่แรก แต่ถ้าต้องย้ายออกไปจริงๆ หญิงสาวก็อยากให้เป็นการจากกันด้วยดีมากกว่าจากกันด้วยความขุ่นข้องหมองใจแบบนี้

อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด...เป็นประโยชน์ที่พระพายได้แต่ปลอบใจตัวเองมาตั้งแต่เมื่อคืน ก่อนจะต้องพับเก็บความคิดฟุ้งซ่าน แล้วหันไปมองนาฬิกาเรือนสวยที่แขวนอยู่บนผนังด้านหนึ่งของห้อง

เข็มที่ชี้บอกเวลาลงโมงหน้อยๆ ทำให้หญิงสาวเริ่มกระตือรือร้นแหวกม่านมุ้งลงจากเตียงไปยังห้องน้ำ

เมื่อวานตอนกินอาหารมีเอิ้นร่วมกัน ซ่อมวงบอกว่าบ้านคนมี-

พิมุกต์จะเริ่มกินมือเช้าช่วงเจ็ดโมงตรงในวันธรรมดา แต่ถ้าวันหยุดจะเลื่อนเป็นแปดโมง พระพายไม่อยากจะให้ผู้ใหญ่เป็นฝ่ายรอ หล่อนจึงอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยเพียงแค่วเวลาไม่นาน

หญิงสาวในชุดกระโปรงยาวคลุมเข่าสีขาวก้าวลงบันไดมายังชั้นล่าง ตั้งใจจะไปรอผู้ใหญ่ในห้องอาหาร นึกไม่ถึงว่าจะเห็นแสนคมนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่หัวโต๊ะ โดยมีช่อม่วงนั่งที่เก้าอี้ทางด้านซ้าย กำลังรินกาแฟในเหยือกให้สามมี

“อ้าว พระพาย” ผู้เป็นอาได้ยินเสียงผีเท้าหล่อนก็หันมาทักพร้อมรอยยิ้ม “มาเร็วเชียวล่ะ”

“อาชอกกับคุณแสนต่างหากล่ะคะ” พระพายยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา ก่อนจะยิ้มเก๋ๆ ที่คิดว่ามาก่อนตั้งสิบนาที่ยังช้ากว่าเจ้าของบ้าน “มาเร็วกว่าพระพายอีก”

“คุณแสนดื่มกาแฟก่อนกินข้าวเช้าทุกวัน เลยลงมานั่งอ่านหนังสือพิมพ์ก่อนล่ะ” ช่อม่วงอธิบาย ขณะที่แสนคมพับหนังสือพิมพ์พอดี

“เฮ้อ หนูพระพาย มาแล้วก็นั่งด้วยกันสิ” ประมุขของบ้านเชื้อเชิญด้วยไมตรีจิต พระพายจึงเบาใจขึ้นนิดหนึ่งว่าแสนคมคงไม่ถือโทษโกรธหล่อนเรื่องที่ถูกจก้าวร้าวกับลูกชายเขาเมื่อคืน

เมื่อก้าวมาถึงโต๊ะอาหาร แม่บ้านวัยห้าสิบต้นๆ จึงเลื่อนเก้าอี้ให้หล่อน

“ขอบคุณค่ะป้าชม” พระพายยิ้ม นั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่สองนับจากทางขวามือของหัวโต๊ะซึ่งถูกจัดเตรียมเอาไว้ ส่วนตัวแรกซึ่งอยู่ตรงข้ามกับช่อม่วงถูกเว้นว่างไว้สำหรับใครบางคน หล่อนเดาได้ไม่ยากว่าคงเป็นที่นั่งของพันธุกานต์

ให้ตาย...นี่หล่อนต้องนั่งใกล้คนนิสัยไม่ดีหรือ

แม้จะแปลกใจเล็กๆ ที่แม่บ้านไม่จัดให้หล่อนนั่งข้างๆ ผู้ปกครอง

แต่พระพายก็เถียงตนว่าเป็นเพียงผู้อาศัย หากไม่ใช่เรื่องหนักหนาสาหัสอะไร หล่อนก็ไม่อยากทำตัวมีปัญหา

“เป็นยังไงบ้าง ยังเจ็บแผลอยู่ไหม” แสนคมยิ้มบางๆ ดวงตาฉายแววห่วงใยยามก้มมองแผลฟกช้ำบริเวณต้นแขนที่เริ่มกลายเป็นสีคล้ำเข้ม

“ป่าซมประคบเย็นให้พระพายแล้ว ถ้าไม่แผลแตกแผลแรงๆ ก็ไม่เจ็บค่ะ” หล่อนตอบพลางหันไปยิ้มให้แม่บ้านที่ยืนเฝ้าอยู่ด้านหลังในเชิงขอบคุณอีกครั้ง

เมื่อคืนหลังจากพระพายกลับห้องของตัวเอง ชวนชมก็ตามมาประคบเย็นให้ และบอกว่าเป็นคำสั่งซ่อมมวง ซึ่งตอนแรกหล่อนค่อนข้างเกรงใจที่อีกฝ่ายต้องลุกมาตอนกลางดึก แต่แล้วก็ได้รู้ว่าแม่บ้านตื่นตั้งแต่ได้ยินเสียงแตรนรก!

ผู้ชายอะไร กลับบ้านไม่เป็นเวลาแล้วยังรบกวนการพักผ่อนของคนในบ้านอีก

“อาต้องขอโทษแทนเจ้าพັນมันด้วยนะ” แสนคมยังไม่สบายใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น “ปกติเจ้าพັນมันก็...ไม่เคยทำเรื่องแบบนี้กับใครหรอก เมื่อคืนมันอาจจะเมาหรือหงุดหงิดใครมาจากข้างนอก อาต้องขอโทษด้วยจริงๆ แต่อารับรองว่าจะไม่ปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในบ้านอีกหวังว่าหนูจะไม่ถือสา”

พระพายแหม่มริมฝีปากน้อยๆ ที่จริงหล่อนยังโกรธพันธกานต์ไม่หาย แต่เห็นแก่ที่แสนคมเมตตาหล่อนหลายอย่าง จึงไม่อยากให้ผู้ใหญ่ต้องกังวลใจ

“โบราณว่าอย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมา พระพายไม่โกรธเขาแล้วละค่ะ” หญิงสาวเหลือบมองผู้ปกครองตัวเองนิดหนึ่ง ยังไม่ลืมว่าเมื่อวานรับปากอะไรไว้ “ความจริงแล้ว...พระพายควรต้องขอโทษขอทักกับคุณแสนมมากกว่า ย้ายเข้ามาอยู่วันแรกก็มีเรื่องให้ทุกคนปวดหัว”

ต่อให้พันธกานต์จะทำได้กับหล่อนจริงๆ อย่างไรก็ตามเสียเขาก็อายุมากกว่าหลายปี หล่อนควรใจเย็นรอให้แสนคมเป็นฝ่ายตัดสินมากกว่าไปยื่นต่อว่าเขาขอๆ อย่างนั้น

“ไม่หรอกร ไม่ใช้ความผิดของหนู” เจ้าของบ้านสายหน้าน้อยๆ ระบายลมหายใจอย่างกลัดกลุ้ม “ลูกชายอาแมนเอาแต่ใจตัวเองแบบนี้ตลอด ถ้าจะหาตัวคนผิดจริงๆ ก็คงเป็นความผิดของอาเองที่เลี้ยงลูกได้ไม่ดี”

ดวงตาของชายวัยกลางคนหม่นเศร้า พระพายจึงอดแปลกใจไม่ได้ว่าเหตุใดเขาถึงโทษตัวเองอย่างนั้น แสนคมดูเป็นผู้ใหญ่ใจดี รักครอบครัวมาก สังเกตจากการที่มีธุรกิจรัดตัว ทว่ายังจัดสรรปันเวลาไปร่วมสวดอภิธรรมศพคุณตาหล่อนที่นันทบุรีทุกคืน ทั้งๆ ที่คุณตาแทบไม่เคยพบหน้าเขามาก่อนด้วยซ้ำ เขารักซ่อมมวงขนาดนี้ กับลูกแท้ๆ ของตัวเองก็น่าจะไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

กระนั้น สถานะคนนอกก็ทำให้หญิงสาวไม่อยากจะลาบละล้วง

“คุณแสนโทษตัวเองอีกแล้วนะคะ” ซ่อมมวงกุมมือสามีเพื่อมอบกำลังใจ “เมื่อคืนชอกกับอกแล้วไง คนเราไม่มีใครไม่เคยทำผิด อดีตผ่านไปแล้วก็ให้มันผ่านไปเถอะคะ คุณแสนทำงานหนักมาจนทุกวันนี้ก็เพื่ออนาคตของคุณพินทั้งนั้น คุณพินอาจยังไม่เข้าใจคุณ แต่สักวันเธอต้องเข้าใจคุณคะ”

“ขอบคุณคุณซ่อมมากนะที่อยู่ข้างๆ ผมมาตลอด” แสนคมมองรอยยิ้มของภรรยาด้วยความรัก ความรู้สึกอบอุ่นจึงลอยมาเกาะกุมหัวใจพระพายด้วย

หล่อนอดไม่ได้ที่จะยิ้มตามผู้ใหญ่ทั้งสอง แม้ยังไม่ได้รับคำตอบที่ตนเองสงสัยก็ตาม

“เอาละ...” ชายวัยกลางคนตัดความกังวลที่ทับถมในใจทิ้ง “ในเมื่อหนูพระพายไม่ติดใจอะไรแล้ว เราก็อย่าพูดเรื่องเครียดๆ กันดีกว่า

แม่ชม ตักข้าวเละนะ”

ประโยคหลังแสนคมหันไปสั่งแม่บ้านที่ยืนรออยู่ข้างๆ

เสี้ยววันที่หนึ่งพระพายแปลกใจที่แสนคมไม่รอพันธกานต์ลงมา
ร่วมโต๊ะอาหาร ทั้งๆ ที่แม่บ้านเว้นเก้าอี้ไว้ให้เขา แต่พอเหลือบมอง
นาฬิกาข้อมือแล้วเห็นว่าเป็นเวลาเจ็ดโมงตรง หล่อนก็สรุปได้ว่าบ้าน
คมน์พิมุฑ์คงกินข้าวตรงเวลาจริงๆ คนไม่รักษาเวลาก็ต้องกินคนเดียว
ทีหลัง

ดีเหมือนกัน... หล่อนไม่อยากจะเห็นหน้าพันธกานต์เท่าไร เพราะ
คงจะทำให้กินข้าวไม่อร่อยเท่าตัวเอง

แสงอาทิตย์ร้อนแรงที่สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างนอน
ทิศตะวันตกเรื่อยๆ ปลูกให้ชายหนุ่มที่หลับอยู่บนเตียงเริ่มรู้สึกตัวทีละ
น้อย แม้ยังอยากนอนต่ออีกนิด แต่อาการหนักอึ้งในหัวทำให้เขา
กระสับกระส่าย

เมื่อคืนหลังมีปากเสียงกับพ่อ พันธกานต์ก็ไปนั่งดื่มต่อคนเดียว
ในห้องนั่งเล่นนานหลายชั่วโมง กว่าจะกลับขึ้นมานอนจริงๆ ตอนเกือบ
สว่าง แต่เมื่อหลับไม่ลงเสียแล้ว เขาก็ค่อยๆ ลืมตามองเพดาน

เป็นเพราะเด็กกาฝากนั้นแท้ๆ!

พอนึกถึงใบหน้าหญิงสาวที่เจอตรงชานพักบันได พันธกานต์ก็
ยอมรับกับตัวเองว่าตอนแรกไม่ได้ตั้งใจแกล้งหล่อนรุนแรงแบบนั้น แต่
พอหญิงสาวเดินมาแนะนำตัวหน้าระรื่น ท่าทางเหมือนไม่ทุกขร้อนใดๆ
ทั้งที่ตลอดสัปดาห์มานี้เขาอุ่นวยใจเรื่องหล่อน ความหงุดหงิดที่หลอม
รวมกับฤทธิ์สุราทำให้เขาก้าวเท้าไปขวางทางโดยไม่ทันยั้งคิด

วูบหนึ่งที่เห็นร่างแน่นน้อยนอนขดบนชานพักบันได ชายหนุ่มอด
รู้สึกผิดไม่ได้ แต่พอรู้ว่าหล่อนไม่ได้เป็นอะไรมากมาย ความรู้สึกที่เขา
ไม่ต้องการให้เกิดก็ค่อยๆ หายไปในอากาศ คนอย่างพันธกานต์ไม่เคย

สนใจใคร ดีเสียอีก พวกกาฝากเจ็บแล้วจะได้รับเก็บข้าวของย้ายออกไปจากบ้าน!

ชายยาวก้าวลงจากเตียงไปทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ แต่ระหว่างทางบังเอิญเหลือบเห็นบางสิ่งผิดปกติข้างนอกหน้าต่าง เห็นทั้งสองข้างชะงัก คิ้วหนาขมวดมุ่นกับภาพหญิงสาวในชุดกระโปรงยาวคลุมเข่า สีขาวกำลังตัดเตยหอมที่ริมบึงหลังบ้าน

ใคร?

พันธกานต์ไม่แน่ใจ เนื่องจากเห็นเพียงด้านหลังเท่านั้น ครั้นลองคิดว่าเป็นพวกเด็กรับใช้ ลักษณะเสื้อผ้าที่อึกฝ้ายสวมใส่ก็บ่งบอกว่าไม่น่าจะใช่ แต่คนที่ยืนถือตะกร้าอยู่ข้างๆ เขาจำรูปร่างและท่าเดินได้ว่าเป็นแม่บ้านเก่าแก่ชื่อชวนชม เขากำลังมองร่างบางเหมื๋ง ความสงสัยวนเวียนในสมอง เมื่อใบหน้าเล็กจิ้มลิ้มหันมายิ้มให้แม่บ้านในทิศทางที่สามารถมองเห็นชัดเจน ชายหนุ่มก็ขบกรามแน่นจนเส้นเลือดบริเวณขมับปูดโปน

กาฝาก! นี่หล่อนยังไม่ยอมย้ายออกไปอีกหรือ...

ชายหนุ่มหัวเสีย แต่ลึกๆ ก็ไม่แปลกใจมากนัก หกปีก่อนเขาเคยแผลงฤทธิ์ใส่ผู้ปกครองของหล่อนหลายครั้ง แต่อึกฝ้ายก็ยังทนอยู่ในบ้านหลังนี้มาได้ตลอดรอดฝั่ง ผู้ปกครองเป็นยังไง เด็กในปกครองก็คงไม่ต่างกัน

ผันไปเถอะ! ตอนนี่เขากลับมาแล้ว ไม่ว่าใครหน้าไหนก็อย่าหวังจะมาเสวยสุขบนกองเงินกองทองของพ่อได้ หรือถ้าจะเรียกให้ถูกก็คือ 'มรดก' ที่ควรเป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียว

หล่อนต้องรู้จักเขามากกว่านี้!

3

กาฝาก

“สวนบ้านคุณแสนกว้างมากเลยนะคะ นี่ถ้าอาซอแก๊งเอา
ผ้าผูกตาตอนพาพระพายมาเมื่อวาน พระพายคงไม่เชื่อว่าตัวเองอยู่
กรุงเทพฯ แน่ๆ” หญิงสาวชวนคุยระหว่างเดินถือตะกร้าเตยหอมกลับไป
ไปยังครัว ซึ่งมีลักษณะเป็นอาคารหลังเล็กๆ แยกออกมาทางซ้ายมือ
ของตึกใหญ่อีกทอด ส่วนด้านหลังเป็นบึงใสสะอาด ล้อมรอบด้วยแนว
ต้นไม้มากมายกับสนามหญ้ากว้างขวางที่ให้ความรู้สึกสดชื่นเหมือน
อยู่ต่างจังหวัด

“คุณแพรทอง แม่ของคุณพันเธอชอบอยู่กับธรรมชาติคะ แต่
คุณแสนต้องทำงานในเมืองตลอด ตอนที่ทั้งสองตกลงใจแต่งงานกัน
ใหม่ๆ คุณแสนเลยตัดสินใจสร้างบ้านหลังนี้เป็นเรือนหอ”

“โรแมนติกจังเลยคะ” พระพายรู้สึกว่าคุณแสนคงรักอดีตภรรยา
มาก “ว่าแต่...ทำไมคุณแสนกับคุณแพรทองถึงแยกทางกันล่ะคะ”

ชวนชมหนึ่งไปนิดหนึ่ง ท่าทางซีมลงจนคนตั้งคำถามรู้สึกได้ทันที
ว่าห่ออันคงเผลอพูดเรื่องไม่เข้าที่เสียแล้ว

“คุณแพรประสบอุบัติเหตุรถคว่ำ เสียชีวิตตอนที่คุณพันอายุได้
หกขวบคะ”

แม้ว่าแม่บ้านจะส่งยิ้มน้อยๆ มาให้ แต่พระพายกลับรับรู้ได้ถึง

ความคิดถึงที่ชวนชมมีต่อนายเก่า

“พระพายขอโทษนะคะ ไม่น่าถามเลย”

“คุณพระพายไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย ขอโทษป่าทำไมคะ”

แววตาเอ็นดูของผู้ใหญ่ทำให้หญิงสาวเบาใจมากขึ้น เป็นจังหวะเดียวกับที่ทั้งคู่เดินมาถึงที่หมาย พระพายจึงนำตะกร้าเตยหอมไปวางบนโต๊ะอเนกประสงค์กลางครัว ก่อนจะหันไปหยิบอุปกรณ์ต่างๆ บนเคาน์เตอร์แบบบิลด์อินด้านหลังมาเตรียมพร้อมสำหรับคั้นน้ำใบเตย

“มาค่ะ เดี่ยวป่าทำให้”

“ขอบคุณค่ะ” พระพายยิ้มแล้วหันไปดูถ้วยเขียวซีกที่หล่อนแช่น้ำอุ่นทิ้งไว้ตั้งแต่หลายชั่วโมงก่อน เมื่อเห็นว่าเริ่มนิ่มดีแล้วจึงนำมาหนึ่งในซึ่ง ก่อนจะนำไปกวนกับกะทิและน้ำตาล

ที่จริงหญิงสาวไม่คิดว่าตัวเองจะได้มาเยือนทำขนมแบบนี้ แต่เมื่อเข้าพอสแกนคมกับช่อม่วงนั่งรถออกไปทำงานที่บริษัท หล่อนเห็นชวนชมเก็บสำรับอยู่ในห้องอาหารคนเดียวเลยเสนอตัวช่วยเหลือ

สองสาวต่างวัยคุยกันถุกคอก พอแม่บ้านรู้ว่าหล่อนเคยเป็นผู้ช่วยคุณตาเปิดร้านขายขนมไทยเลยอยากลองชิมดูสักครั้ง หญิงสาวโปรดปรานการทำขนมอยู่แล้ว หลังช่วยกันคิดเมนูสักพัก อีกฝ่ายจึงกลายมาเป็นผู้ช่วยหล่อนทันที

“ที่จริง...คุณแสนก็ชอบทานขนมไทยทำนองนี้เหมือนกันนะคะ”

แม่บ้านวัยกลางคนหันมาชวนคุยเพลินๆ ระวังกำลังคั้นน้ำใบเตย “เรามีร้านประจำอยู่ที่ตลาด วันหยุดชอบสั่งให้เจ้าบุรุษขับรถออกไปซื้อมาทานกับน้ำชาประจำ โดยเฉพาะขนมเส้นห้จันทร์เธอจะชอบมาก แต่ป่าไม่ยกเคยเห็นที่ร้านทำขนมพระพายชายเลยคะ”

ขนมพระพาย...ขนมที่หญิงสาวกำลังทำตอนนี้เป็นขนมไทยโบราณ คนสมัยก่อนนิยมใช้ในพิธีแต่งงาน เนื่องจากเป็นสัญลักษณ์ของความรักอันเหนียวแน่น แต่ขั้นตอนการทำค่อนข้างยุ่งยาก อีกทั้ง

หากตั้งทิ้งไว้นานๆ จะไม่นุ่มเท่าตอนที่ทำเสร็จใหม่ๆ ทุกวันนี้ร้านค้าส่วนใหญ่เลยไม่นิยมทำขาย

“มันยุ่งยากเรื่องบรรจุก้อนที่คะป้าชม เพราะต้องเสิร์ฟพร้อมกะทิกับใบตอง และถ้าเป็นไปได้ก็ควรกินหลังทำเสร็จใหม่ๆ ไม่อย่างนั้นแป้งจะแข็งคะ” หญิงสาวอธิบายตามที่รู้มาจากคุณตาอีกทอด “ถ้าวันนี้คุณแสนกลับบ้านเร็ว พระพายลองเอาให้คุณแสนชิมด้วยดีไหมคะ เพื่อถูกปาก วันหลังพระพายจะได้ทำให้คุณแสนกินกับน้ำชา”

“เอาสิคะ คุณแสนต้องอยากลองชิมแน่” ชวนชมเห็นดีเห็นงามเมื่อคั้นน้ำใบเตยเสร็จหญิงวัยกลางคนจึงเริ่มเก็บอุปกรณ์ต่างๆ ไปล้าง ส่วนพระพายกวนไส้ขนมจนเข้าเนื้อกันแล้วปิดเตาแก๊ส ตักถ้วยกวนในกระทะไปพักไว้ในชามข้างๆ ร่างบางหันกลับไปยังโต๊ะอเนกประสงค์ทางด้านหลัง แต่แล้วก็ต้องสะดุ้ง เพราะเกือบชนใครคนหนึ่งเข้าอย่างจัง

“อู๊ย!” พระพายอุทานเบาๆ เงยหน้ามองคนตัวโตที่จู่ๆ ก็โผล่มาแบบไม่ให้สัมผัสให้เสียง ทันใดนั้น ใบหน้าหล่อเหลาที่ส่งยิ้มอย่างอบอุ่นมาให้ก็ทำเอาหญิงสาวยิ้มกว้าง “พี่เอก”

“ไง เด็กนรก”

พระพายทำหน้าเหลือ “อะไรกันคะ มาถึงก็หาว่าพระพายเป็นเด็กนรก”

“ได้ข่าวว่าเจ้าของบ้านตั้งฉายาให้ไม่ใช่หรอ” ทองเอกหัวเราะตอนนั้นเองที่คนฟังเพิ่งนึกออกว่าเมื่อคืนมีเหตุการณ์แย่งๆ อะไรเกิดขึ้น

“อาซอโทร. ไปเล่าให้พี่เอกฟังเหอะคะ” หญิงสาวหน้าจ้อยสนิทหวาดกลัวว่าซ่อมม่วงจะตำหนิที่หล่อนป็นเกลียดลูกชายเจ้าของบ้าน

“แม่ไม่ได้ว่าอะไรพระพายหรอก ท่านรู้ว่าใครเป็นยังไง แต่แม่แค่มั่นใจสบายใจ กลัวว่าคุณพันไม่ชอบหน้าพระพายแต่เนิ่นๆ แบบนี้แล้วจะทำให้พระพายอึดอัด” ทองเอกไม่คิดปิดบังหญิงสาวเกี่ยวกับ

ความเจ้าคิดเจ้าแค้นของพันธกานต์ ส่วนพระพายพอรู้ว่าไม่ถูกตำหนิ ก็เบาใจ หันไปโยนความผิดทั้งหมดให้คู่กรณี

“ที่จริงพระพายไม่ได้อยากมีเรื่องกับเขาหรอกค่ะ แต่เขามาหาเรื่องพระพายก่อน พระพายก็ไม่ยอมเหมือนกัน”

คนตัวโตกว่าหัวเราะ รู้ดีว่าน้องสาวคนนี้เป็นพวกไม่ยอมมถุกรังแกง่ายๆ มีบ้างที่เจ้าคิดเจ้าแค้น แต่ไม่ใช่คนที่จะตามราวี้ใคร

“เอาละ เรื่องมันผ่านไปแล้วก็ช่างมันก่อนดีกว่า” เขาก็มลงสำรวจรอยฟกช้ำตามเนื้อตัวหล่อน “แล้วนี่แผลเป็นงบบ้าง”

“ไม่เป็นไรค่ะ ป้าชมประคบเย็นให้ตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว” พระพายพยักพเปิดไปทางหญิงวัยกลางคนที่หันมายิ้มบางๆ “ว่าแต่พี่เอกเออะค่ะ กลับมาตั้งแต่เมื่อไร ทำไมไม่ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า”

หญิงสาวสังเกตสุทที่เขาสวม เดว่าน่าจะเพิ่งมาถึงบ้านหมาดๆ

“พอดีเจอบุรณหน้าบ้าน ได้ยินว่าพระพายกับป้าชมชลูกอยู่ด้วยกันในครัวตั้งแต่พอกับแม่ออกไปทำงาน พี่เลยเดินมาดูว่าทำอะไรกัน” ทองเอกเหลือบมองใส่ชนมในซามข้างเตาที่พระพายเพิ่งกวนเสร็จหมาดๆ

“ชนมพระพายค่ะ” หญิงสาวภูมิจำเอนอ แล้วก้าวไปยังโต๊ะอเนกประสงค์เพื่อหยิบถุงแป้งข้าวเหนียวที่เตรียมเอาไว้มาแกะเทลงในซามผสม “พี่เอกไปอาบน้ำก่อนสิคะ จะได้มากินด้วยกัน”

เมื่อหันไปยิ้มให้ชายหนุ่มอีกครั้ง พระพายก็แปลกใจที่เห็นคนตัวโตมายืนข้างๆ มีอหนาทอดเสื้อสูทวางลงบนโต๊ะ

“พี่เอก... ถอดเสื้อทำไม”

“ก็จะช่วยพระพายนวดแป้งไง” เขาไม่พูดเปล่า แต่ยังพับแขนเสื้อขึ้นเตรียมพร้อมเป็นลูกมือหญิงสาวด้วย

“นวดแป้งเนียนะ” พระพายหัวเราะร่วน “พี่เอกเพิ่งลงจากเครื่องมาเหนื่อยๆ ไปอาบน้ำให้สบายเนื้อสบายตัวเออะค่ะ พระพายนวดเอง

แป็บเดียวก็เสร็จแล้ว”

ใครๆ ก็รู้ว่าการเดินทางไกลมักทำให้อ่อนเพลีย แต่ทองเอกกลับไหวไหวเล็กน้อย

“ไม่เห็นเหนื่อย” ว่าแล้วเขาก็ยื่นมือมายังชามผสม ก่อนจะสะดุ้ง เพราะถูกพระพายตีมือเข้าให้

“ต้องล้างมือก่อนค่ะ”

“จริงด้วย” ทองเอกหัวเราะแกล้มๆ ที่ผ่านมาเขาไม่ค่อยได้เข้าครัวบ่อยนัก แค่ทำอาหารกินเองได้นิดๆ น้อยๆ จึงไม่ทันคิดถึงรายละเอียดบางอย่าง “นั่นเดี๋ยวพี่ไปล้างมือแป็บนึง”

ชายหนุ่มยิ้ม หมุนตัวไปยังอ่างล้างมือบนเคาน์เตอร์ด้านหลัง แต่ยังไม่ทันเดินไปถึงด้วยซ้ำ พระพายก็คว้าแขนให้หันกลับมาเสียก่อน

“ไปอาบน้ำเถอะค่ะ” หล่อนหยิบเสื้อสูทมาขัดใส่มือเขา “เพราะถ้าพี่เอกช่วยพระพาย ก็ไม่ใช่ขนมพระพายสิคะ”

เป็นมุกที่ทำเอาทองเอกถึงกับนิ่งอึ้งไปนาน กระทั่งเริ่มเข้าใจความนัยที่หญิงสาวซ่อนอยู่อย่างยืวน เขาจึงหัวเราะรวน

“โอเค” ทองเอกยอมแพ้ ชี้นิ้วไปยังชามผสมบนโต๊ะก่อนจะชี้หญิงสาว “ขนมพระพาย...ต้องพระพายทำ”

“ค่ะ”

คนโมเมเป็นเจ้าของขนมหัวเราะคิก ยกมือทำท่าไล่พี่ชาย แต่ใบหน้าน่ารักของหล่อนกลับสะกดสายตาเขาจนไม่อาจขยับเขยื้อนนานร่วมอดีตใจทีเดียวที่เขาเฝ้ามองหล่อนอยู่แบบนั้น

“พี่เอก พี่เอกค่ะ”

เสียงเรียกของพระพายทำให้ชายหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อย สติที่หลุดลอยไปเริ่มหวนกลับคืนมาอีกครั้ง

“มองหน้าพระพายทำไม”

“พอดี...พี่นึกเรื่องงานขึ้นได้ก็เลยใจลอยไปหน่อย” ชายหนุ่ม

ชี้แจง ทว่าดวงตากลั้ววอกแว่กเสียดจันพระพายอดขมวดคิ้วเข้าหากัน
ไม่ได้ “ถ้ายังงี้พี่ไปอาบน้ำก่อนแล้วกัน ป้าชมครับ ฝากดูแลพระพาย
ด้วยนะ”

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ มองตามหลังชายหนุ่มที่รีบร้อนก้าว
ออกไปจากคริวอย่างงุนงง เพราะไม่เคยเห็นทองเอกมีอาการแบบนี้
มาก่อน

“คุณพระพายกับคุณเอกดูสนิทกันมากเลยนะคะ” ชวนชมชวน
คุยยิ้มๆ พระพายจึงปิดความสงสัยทิ้งไปจากสมอง

“ค่ะ” หล่อนเดินกลับมายังโต๊ะอเนกประสงค์อีกครั้ง เชื่อว่า
ทองเอกคงคิดเรื่องงานจริงๆ เนื่องจากเขาไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องโกหก
หล่อน “พี่เอกใจดีกับพระพายมาก ถึงเราจะไม่ค่อยได้เจอกัน แต่ทุก
ครั้งที่พระพายไม่สบายใจ ไม่ว่าจะเรื่องเรียนหรือเรื่องอะไรก็ตาม พอ
โทร. หาพี่เอกไม่ถึงห้านาทีก็อารมณ์ดีแล้ว พระพายรักพี่เอกเหมือน
พี่ชายแท้ๆ เลยค่ะ”

“ป้าไม่แปลกใจหรอกค่ะ คุณเอกเธอเป็นคนคิดบวก มองโลก
ในแง่ดี ใครอยู่ใกล้เธอก็พลอยคิดดีไปด้วย พอคิดอย่างนั้นแล้วก็
สบายใจ” แม่บ้านวัยกลางคนชมไม่ทันขาดคำ เสียงโทรศัพท์มือถือ
ในกระเป๋าเสื้อคอขาวก็ดังขึ้น “ใครโทร. มานะ”

ชวนชมละมือน้อยจากถ้วยชาที่ล้างอยู่ และหยิบดูปกรณีสื่อสารมา
ดูภาพบนหน้าจอ

“คุณหนู”

เสียงพิมพ์เบาๆ นั้นทำให้พระพายขมวดคิ้วนิดหน่อย ก่อนที่
อีกฝ่ายจะหันมาขออนุญาตหล่อน

“เดี๋ยวป้าขอรับสายก่อนนะคะ”

“ตามสบายค่ะ” หญิงสาวยิ้มน้อยๆ พยายามจะหันกลับมา
สนใจงานตรงหน้าต่อ แต่สรรพนามที่ชวนชมพูดกับคนในสายทำให้

หล่อนแปลกใจจริงๆ

“สวัสดิ์ค่ะ คุณหนู”

ชวนชมกำลังคุยอยู่กับใครนะ พันธกานต์หรือ...

ไม่น่าเชื่อ! โทขนาดนี้แล้วยังให้ผู้ใหญ่เรียก ‘คุณหนู’ อยู่อีก แต่จะว่าไปก็ไม่แปลก คนอย่างพันธกานต์คงโตแต่ตัว สมองเท่าเมล็ดถั่วแค่นั้นเอง พระพายคิดอย่างมือคดี ยอมรับว่าหล่อนหมั่นใฝ่หานิดๆ ที่เขาวางท่าหนึ่งยโส กล่าวหาหล่อนเป็นกาฝากที่อยากมาสูบเลือดสูบน้ำเนื้อบิดาเขา

“ได้ค่ะ เดียวป้าจะรีบเตรียมให้เลยนะคะ” ชวนชมวางสายเรียบร้อยก็ก้าวมาหาหล่อน “คุณพระพายคะ คุณพันเธอหิว เลยบอกให้ป้าตั้งโต๊ะอาหาร ตอนแรกป้าตั้งใจว่าล้างชามแล้วจะช่วยคุณพระพายทำขนมต่อ แต่คงไม่ทันแล้วละค่ะ คุณพันเธออาบน้ำเสร็จแล้ว ปกติเธอแต่งตัวเร็วด้วยค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ พระพายทำเองได้ สบายมาก” หญิงสาวไม่ยอมสร้างความยุ่งยากให้แก่อีกฝ่าย แม้เพิ่งมาอยู่เมื่อวานหมาดๆ หล่อนก็รู้แล้วว่าลูกชายเจ้าของบ้านร้ายกาจขนาดไหน หากใครแผลงไปซัดใจมีหวังคงได้อาละवादบ้านแตกพอดี ยิ่งเห็นเขาตื่นมาก็ร้องหาของกินแบบนี้ นิสัยเด็กไม่รู้จักโตซัดๆ!

เมื่อเห็นชวนชมยังล้างถ้วยชามค้างไว้ พระพายจึงละมือจากการนวดแป้ง

“มาค่ะ เดี่ยวพระพายช่วยอุ้มน้ำกับข้าวอีกแรงดีกว่า” หญิงสาวเชื่อว่าหากพันธกานต์ลงมาถึงห้องอาหารก่อนคงหงุดหงิดไม่น้อย หากไม่รู้ไม่ว่าชายหนุ่มที่เพิ่งวางสายหมาดๆ แท้จริงไม่ได้มีความคิดอยากลงไปยังห้องอาหารเลยสักนิดเดียว

มือหนาโยนสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่ล่าสุดลงบนเตียง ก่อนจะเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าใบใหญ่ริมผนัง เขายิ้มมุมปากนิดๆ ตาพราวระยับไปกับ

แผนการบางอย่างที่โลดแล่นในสมอง

เมื่อชวนชมยกสำรับออกจากครัวไปแล้ว หญิงสาวที่เป็นลูกมืออุ้มอาหารมาพักใหญ่ๆ ก็เก็บอุปกรณ์ต่างๆ ให้เรียบร้อย ก่อนจะลงมือทำงานของตัวเองต่อ นี่ก็ไม่ถึงว่าจู่ๆ จะได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาอีก

‘ป่าชมลืมนอะไรหรือเปล่านะ’

พระพายเงยหน้ามองอีกฝ่ายพร้อมยิ้ม อ้าปากเตรียมจะถาม แต่แล้วก็ต้องประหลาดใจที่พบว่าไม่ใช่ชวนชม

“คุณพัน” หล่อนพิมพ์ำ นี่ก็ไม่ออกกว่าเหตุใดเขาถึงมาปรากฏตัวที่นี่ “คุณ...มาได้ยังไง”

“แล้วทำไมฉันถึงมาได้ ในเมื่อที่นี่คือบ้านของฉัน ฉันจะเดินไปไหนมาไหนมันก็เป็นสิทธิ์ของฉัน”

เป็นคำตอบที่กวนโมโหเสียจนพระพายถึงกับนั่งงันไปนาน ส่วนพันกานต์ก้าวมาหยุดตรงหน้าโต๊ะอเนกประสงค์ ก็มลงมองขามแบ่งข้าวเหนียว รวมถึงขามน้ำใบเตยสี่เหลี่ยมเข้มขึ้น

“ทำอะไร”

“ไม่เกี่ยวกับคุณค่ะ” เมื่อเขากวนมา พระพายจึงกวนกลับ หล่อนตั้งท่าจะหยิบขามน้ำใบเตยมาผสมกับแบ่ง แต่ต้องตกใจที่อยู่ๆ พันกานต์ก็ฉวยไปเสียบก่อน

“ทำไมจะไม่เกี่ยว ในเมื่อข้าวของที่เธอให้อยู่ตอนนี้ล้วนแต่เป็นสมบัติในบ้านฉัน ใบเตยที่เธอดึงวิสาสะไปตัดมาก็เป็นของฉัน” ชายหนุ่มวางขามลงบนโต๊ะค่อนข้างแรงทำให้น้ำสี่เหลี่ยมชิ้นกระฉอกออกมาเกือบครึ่ง

พระพายแหม่ปากน้อยๆ ทั้งโกรธทั้งโมโห แต่ไม่ยอมทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ ยิ่งได้ยินจากทองเอกหมาดๆ ว่าซ่อมวงโทรทัศน์

ไปหาหรือด้วยความไม่สบายใจ หล่อนจึงไม่ยอมให้ผู้ใหญ่ต้องเป็นกังวล

“หนูกำลังทำขนมพระพาย” ตอบคำถามแล้วคิดว่าคงจบ แต่ดูเหมือนพันธกานต์จะไม่ยอมจบง่ายๆ

“ใครสั่ง”

“ไม่มีค่ะ” น้ำเสียงหล่อนราบเรียบเช่นเดียวกับสีหน้า “แต่หนูอยู่ว่างๆ เลยอยากทำตัวให้เป็นประโยชน์ ตอนแรกตั้งใจทำให้ป่าชวมกินคนเดียว แต่พอรู้ว่าคุณพ่อของคุณชอบกินขนมกับน้ำชาในวันหยุด หนูเลยตั้งใจจะทำเพื่อให้คุณพ่อของคุณลองชิมด้วย มีอะไรสงสัยอีกหรือเปล่าคะ คุณพัน”

พระพายไล่เขาทางอ้อมด้วยการตอบคำถามแบบละเอียดยิบชนิดไม่ให้มีข้อสงสัยใดๆ เพิ่มเติม แต่แล้วหล่อนก็ต้องแปลกใจที่ชายหนุ่มหัวเราะหยัน

“ที่แท้ก็เตรียมประจบพ่อฉัน” ทศนคติของเขาคับแค้นจนคนฟังถึงกับอึ้ง “แต่ก็อย่างว่าละนะ ผู้ปกครองเป็นคนยังไง เด็กในปกครองก็เป็นอย่างนั้น หากทาง ‘เกาะไม่ปล่อย’ นิสัยปกติของพวกกาฝาก”

เกินไปแล้ว! หล่อนหรืออุตสาห์พยายามไม่สร้างปัญหา แต่ในเมื่อพันธกานต์ขยันท้าปัญหามายัดใส่มือหล่อน พระพายก็จะยัดปัญหากลับคืนให้เขาเช่นกัน

“กาฝาก...เขาเอาไว้เรียกพืชที่คอยเกาะกินสารอาหารจากต้นไม้ อื่น ไม่มีประโยชน์ แต่ผู้ปกครองหนูยังทำงานให้พ่อคุณที่บริษัท ส่วนหนูก็ไม่ได้มานั่งกินนอนกินเฉยๆ ไม่เหมือนใครบางคนหรอกนะคะที่นอกจาก ‘ไม่ทำงานทำการ’ แล้วยังชอบ ‘ระราน’ คนอื่น แบบนี้ลึศะกาฝาก”

ราวกับมีไม้หน้าสามตีแสดหน้าคนตัวโตอย่างแรง! พันธกานต์หน้าตึง แต่พระพายไม่สนใจ หล่อนถอดผ้ากันเปื้อนวางลงบนโต๊ะ ตั้งใจจะเดินออกไปสงบสติอารมณ์ข้างนอก เพราะขึ้นทำขนมต่อ

รชชาติคงออกมากินไม่ได้แน่นอน นึกไม่ถึงว่าอยู่ๆ เขาจะก้าวตามมา
ขวางหล่อน นัยน์ตาวาววับ

“นี่เธอดำฉันหรือ”

“คงมีแค่เด็กอมมือเท่านั้นแหละค่ะที่ไม่รู้ว่าอยู่กันสองคนแบบนี้
แล้วฉันดำใคร” พระพายโต้ตอบชนิดไม่ยอมลดราวาศอก ทั้งยังเปลี่ยน
สรรพนามแทนตัวเองชนิดไม่ให้ความเคารพนับถือเขาอีกต่อไป เล่นเอา
ชายหนุ่มชบกรามแน่น คาดโทษหล่อนทางแวตตาและน้ำเสียง

“เธอจะอวดดีมากเกินไปแล้วนะ!”

“ฉันไม่ได้อวดดี แต่ฉันอยู่ของฉันดีๆ คุณก็มาหาเรื่องฉันก่อน”
พระพายตั้งท่าจะเดินเสียงออกไปข้างนอก แต่พันธกานต์กระซอกแซก
หล่อนให้หันกลับไปฟังคำสั่ง

“ขอโทษฉันเดี๋ยวนี้!”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด” หญิงสาวพยายามกระซอกมือกลับ แต่
นอกจากเขาจะไม่ปล่อย่างง่ายๆ แล้วยังกอดรัดร่างบางแน่น “ปล่อยะ!
คุณจะทำอะไร”

หญิงสาวส่งเสียงท้วง แต่แวตตากลับตระหนก ประสพการณ์ที่
ชายหนุ่มเดินมาขวางหล่อนจนกึ่งตกบันไดเมื่อคืนทำให้พระพายเริ่ม
รู้สึกไม่ปลอดภัย นึกไม่ถึงว่าจะเห็นดวงตาคมเริ่มมีประกายวิบวับเยี่ยง
คนเสเพล

“นั่นสิ...ทำอะไรดีล่ะ”

พระพายรู้สึกชาวาบ ก่อนจะเบิกตาโตเมื่อเขาก้มหน้าลงมา
ประชิด ความตกใจทำให้หญิงสาวผละออกจากเขา

“อย่าเข้ามานะ ไม่งั้น...” หล่อนไม่รอช้าที่จะมองหาอาวุธ พอ
เห็นมีดหลายเล่มเสียบเรียงกันอยู่ในกล่องเก็บภาชนะอย่างดีจึงก้าวไป
ยังเคาน์เตอร์ นำเสียบดาบที่ยังเอี่ยมไม่ถึง พันธกานต์ก็ตามมารวบกาย
หล่อนแล้วดันไปขีดเคาน์เตอร์อีกด้านเสียก่อน

“ตรงนี้ไม่มีอะไรให้คว่ำ” ชายหนุ่มกระตุกยิ้ม กักหล่อนไว้ในพื้นที่แคบๆ ระหว่างแขนของเขากับเคาน์เตอร์ด้านหลัง “หรือถ้าจะมีก็คงมีแค่ ‘ตัวฉัน’ เท่านั้น”

พระพายสะท้าน ไม่อยากเชื่อเลยว่าพันธกานต์จะมีท่าที่แบบนี้กับหล่อน ทั้งที่เมื่อคืนเขายังวางท่ายโสและรั้งเกียจหล่อนอยู่เลย

“ถอยไปนะคุณพัน” หญิงสาวพยายามดันร่างเขาออก ทว่าเรียวกลับน้อยนิดเมื่อเทียบกับคนที่สูงเกิน 180 เซนติเมตร แบบเขา “ไม่งั้นฉันร้องลั่นบ้านจริงๆ”

“ร้องสิ” ยิ่งหล่อนทำท่ายเขาเท่าไร พันธกานต์ก็อยากทำท่ายกลับเท่านั้น “ร้องเลย”

เขาก้มหน้าลงกระซิบ ลมหายใจอุ่นๆ ที่เป่ารดเหนือริมฝีปากหล่อนทำให้ใจเต้นโครมครามและสันไปทั้งร่าง หน้าร้อนวูบวาบอย่างคนทำอะไรไม่ถูก พอเขาทำเหมือนจะจูบ หล่อนก็รีบหันหน้าหลบไปอีกทางพร้อมหลับตา

พันธกานต์นิ่ง กระตุกยิ้มมุมปากอย่างพอใจ “ที่แท้ก็อยากให้จูบ”

เป็นการประกาศชัยชนะที่ทำให้เอาพระพายลิ้มตาโพลง ก่อนจะหันไปมองหน้าเขาด้วยความรู้สึกเหมือนถูกไม้หน้าสามตีศีรษะจนแตก

“เสียใจด้วยนะที่ต้องผิดหวัง ผู้หญิงหน้าตาบ้านๆ ราบเรียบเป็นไม้กระดานอย่างเธอไม่ได้ครึ่งหนึ่งของรสนิยมฉันหรอก และที่สำคัญฉันไม่มีวันลดตัวไปยุ่งกับผู้หญิงอย่างเธอ แต่แค่อยากให้เธอรู้ไว้เท่านั้น ว่าอย่าอวดดีกับฉัน เพราะว่าเธอ...” พันธกานต์จับคางหล่อน “ไม่มีวันชนะฉัน”

ชายหนุ่มกระตุกยิ้มอย่างสาแก่ใจ ผิดกับพระพายที่เม้มริมฝีปากน้อยๆ มองคนตัวโตที่เดินหมุนตัวออกไปพร้อมกับคิดว่าหล่อนไม่ยอมเอาชนะเขาเสียหน่อย และหล่อนก็ได้ต้องการให้เขาจูบด้วย แต่ที่ไม่

ได้ร้องไห้ใครมาช่วยจริงๆ รวากับเปิดโอกาสให้เขาแบบนั้น เพราะกำลัง
ตกใจต่างหาก

คนบ้า! คนนี้เสียเลย!

หญิงสาวกรีดในลำคอเบาๆ ก่อนที่คำสบประมาทของพันธุ
กานต์จะทำให้อดก้มลงมองหน้าอกตัวเองไม่ได้ คับปีเจ็ดสิบแถวบ้าน
หล่อนไม่ได้เรียกไม้กระดานเสียหน่อย เห็นเรียบๆ แบบนี้ สมัยปีหนึ่ง
มีหนุ่มๆ มาขายขนมจีบเยอะนะจะบอกให้

อื! หากไม่ยกยู่กับหล่อนจริงๆ ต่อจากนี้ไปก็อย่ามาเยื้องอีก
แล้วกัน!

4

สงครามย่อยๆ

ใครจะอยากยุ่งกับเด็กปากไม่สิ้นกลิ่นนํ้านม เกียงคำไม่ตกปาก สรีระต่ำกว่ามาตรฐานแบบนั้น!

ดวงตาคมระยิบมองลูกสุนัขเกอร์ตรงหน้า ก่อนจะออกแรงกระแทกไม้คิ้วเบาๆ จนวัตถุทรงกลมสีชมพูลี้ดตรงไปลงหลุม

“แก่งจิ้งเลยคะพัน”

เสียงปรบมือของคนข้างกายดังขึ้น ใบหน้าหล่อเหลาจิ้งหันไปมองสาวสวยหุ่นนาฬิกาทราย ก่อนจะกระซิบใกล้ใบหูหล่อน

“แล้วมีรางวัลให้ไหมล่ะ”

“เหม...” หญิงสาวทำท่าจ๊กจ๊ก เอียงอายนิดๆ แต่มีอกลับเอื้อมไปเล่นหูใต้บนแขนเขา “พันอยากได้อะไรจากหงส์ล่ะคะ”

พันถกานต์มองลึกเข้าไปในดวงตาน้ำหวาน มีเนื้อหึงส์มาเยือนอดโหมอยู่ตรงหน้าแบบนี้เขาคงไม่อยากได้เนื้อกาขึ้นมารอค

พูดถึงเนื้อกาแล้วก็นึกถึงเด็กกาฝาก ที่จริงเขาไม่ได้มีความคิดอยากคุกคามหล่อนด้วยซ้ำ แค่อยากให้อ่อยคำว่าขอโทษต่างหาก แต่ในเมื่อดูแล้วยังเกียงคำไม่ตกปาก เขาเลยต้องหาทางทำให้หล่อนยอมศิโรราบด้วยวิธีอื่น ไม่น่าเชื่อ...เด็กเมื่อกวานขึ้นท่าทางร้ายลึกอย่างนั้น จะดูไร้เดียงสา

ริมฝีปากหยักลึกขยับยิ้มเมื่อภาพเด็กนั้นหลับตาปีวนเวียนอยู่ในหัวงำค้ำนี้ ขณะแม่หงส์งามประหลาดใจว่าชายหนุ่มเผลอใจลอยไปถึงใครเหตุใดถึงทำเหมือนจะจวบหล่อน แต่ไม่จวบเสียที มีด้วยหรือผู้ชายที่อยู่ใกล้หล่อนขนาดนี้แล้วยังอดใจตัวเองไหว หรือเขาจะเห็นว่าที่นี่ไม่ใช่ที่ส่วนตัวนะ

ประตูห้องวีไอพีของสโนว์เกอร์คลับถูกเปิดเข้ามา พันธกานต์จึงหลุดออกจากภวังค์ หันไปมองผู้มาเยือนก่อนจะยิ้มและทักทาย

“โง่ ใ้อัเต นี่กว่าจะให้ฉันเล่นคนเดียวสักสิบเกม” ก่อนหน้านี้อาทรอคัพพีไปชวนเพื่อนหลายคนมาเจอกันที่สปอร์ตคลับ เพราะเบื่อๆ เซ็งๆ ไม่รู้จะทำอะไร แต่ไม่มีใครว่างเลยสักคน มีแค่เตชินท์คนเดียวที่บอกว่าจะมาสมทบทีหลัง ดีที่หญิงสาวข้างกายทรอ. มาได้จังหวะเหมาะ เขาเลยชวนหล่อนมาแก้เหงาชั่วคราว

“แหม...ฉันเป็นแค่ลูกจ้าง ไม่ใช่ลูกชายเจ้าของบริษัทอย่างแกนี่วันๆ จะได้ไม่ต้องทำงานทำการ อยากทำอะไรก็ทำได้ตามสบาย” เตชินท์เดินไปนั่งพักที่โต๊ะ พนักงานประจำห้องวีไอพีจึงมาถามว่าเขาอยากดื่มอะไรหรือไม่

“แล้วบริษัทมีเรื่องอะไร” พันธกานต์เผลอถาม อดอยากรู้ไม่ได้ แม้เขาจะไม่เคยเหยียบย่างเข้าไปช่วยงานเลยสักครั้งก็ตาม

“เรื่องเข้าใจผิดกับบริษัทออร์แกนไนซ์นิดหน่อย” เตชินท์ตอบตามตรง เขาเอนกายพิงพนักโซฟาตัวนุ่มด้วยท่าทางสบายใจ “อาทิติย์หน้าจะมีงานเปิดตัวไอเวอรชีส์ นิตยสารหัวใหม่ที่ฉันเคยเล่าให้แกฟังไง คุณเอกสั่งงานไปอีกอย่าง คนรับงานดันเข้าใจไปอีกอย่าง ฉันเลยต้องสั่งเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด”

“แค่สั่งงานยังพลาด” พันธกานต์เหยียดยิ้ม นัยน์ตาฉายแววดูหมิ่น “ทำงานห่วยแตกแบบนี้ อีกหน่อยถ้าฉันขึ้นเป็นประธานบริษัท ฉันจะไล่มันออกคนแรก”

ชายหนุ่มฝนซอส์ที่หัวไม้ควเสีจก็ก้มลงเล็งลูกสนุกเกอร์สีดำบนโต๊ะ

“แล้วเมื่อไรล่ะคร้าบ” หนุ่มตี๋ย้อนถาม กำลังจะยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่มแท้ๆ แต่อดชะงักมือไม่ได้ “เมื่อไรว่าที่ท่านประธานบริษัทจะเข้าไปทำงานทำการเสียที มัวแต่เที่ยวเล่นไปวันๆ แบบนี้ ระวังหะ อีกหน่อยพ่อแกจะยกบริษัทให้คุณเอจจริงๆ”

ไม่มีทาง! เป็นความคิดแรกที่ปรากฏในสมอง แต่พอนึกถึงเหตุการณ์ที่มีปากเสียงกับพ่อเมื่อคืน ดวงตาพันธกานต์ก็ไหววูบ

‘ฉันไม่น่าเลี้ยงแกมาเลยจริงๆ ตั้งแต่เล็กจนโตก็ไม่เคยทำอะไรให้ฉันภูมิใจเลยสักอย่าง แล้วจะเถียงคำไม่ตกปากอีก ขนาดเจ้าเอกมาทีหลัง ยังเชื่อฟังฉัน เป็นหน้าเป็นตาให้ฉันมากกว่าแกเลย’

ความหมั่นไส้ศัตรูหมายเลขหนึ่งทำให้เขากระแทกไม้ควที่ลูกสนุกเกอร์รุนแรงกว่าปกติ

“แล้วไง” พันธกานต์ถามเสียงห้วน ขณะมองวัตถุสีดำกลิ้งลงหลุมอย่างแม่นยำแล้วหันไปหาอีกฝ่าย “สมบัติที่แม่ฉันทิ้งเอาไว้ให้ใช้อธิปไตยก็ไม่มีหมด กับแค่บริษัทคมน์พิมุกต์ กรุ๊ป แกคิดว่าคนอย่างฉันจำเป็นต้องแคร์หะหรือ”

“ไม่แคร์ก็ดี” เตชินท์เอ่ยเสียงสูง ไหวไหล่น้อยๆ ก่อนจะวางแก้วเบียร์ที่เพิ่งดื่มไปหมาดๆ ลงบนโต๊ะเบื้องหน้าด้วยท่าทางสบายใจ “ปีหน้าฉันจะได้ไม่ต้องคิดหาคำพูดมาปลอบใจตอนแกเสียเก้าอี้”

คำบอกกล่าวนั้นทำเอาพันธกานต์เริ่มขมวดคิ้ว ผิดกับเตชินท์ที่เพิ่งตระหนักได้ว่าตนเองเปลอหลดปากพูดสิ่งที่ควรปิดเป็นความลับออกไป

“แกว่าอะไรนะ”

“เอ่อ...” คนปากพล่อยอีกอัก แกวตาคาดคั้นของเพื่อนรักกำลังทำให้เขาหนักอกหนักใจ แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว เตชินท์เชื่อว่าคงไม่มีทาง

ปิดบังพันธกานต์ง่าย ๆ

“ก็อย่างที่คุณพูด” ชายหนุ่มถอนหายใจเอื๊อก ตัดสินใจสารภาพตรง ๆ “หลายปีมานี้คุณเอกตั้งใจทำงานมาก พ่อแก่เลยอยากเลื่อนตำแหน่งให้ขึ้นเป็นรองประธานบริษัท เท่าที่ฉันรู้มา พ่อแก่อนุมัติเงินให้คุณเอกทำนิตยสารหัวใหม่เพราะอยากให้คุณเอกพิสูจน์ตัวเองต่อทุกคน ถ้าผลตอบรับเป็นไปตามเป้า ไม่เกินปีสองปีนี่ คุณเอกคงได้นั่งเก้าอี้รองประธานแทนแก่”

ราวกับมีลูกไฟขนาดใหญ่พุ่งมากระแทกใจคนฟังอย่างแรง พันธกานต์ไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน และไม่อยากจะเชื่อด้วยว่าพ่อจะเห็นคนอื่นดีกว่าลูกตัวเองจริง ๆ ตำแหน่งรองประธานบริษัทเป็นของเขามานานหลายปี แม้ชายหนุ่มจะไม่เคยเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ตามความรับผิดชอบสักครั้ง แต่พ่อจะยกเก้าอี้ให้คนอื่นทั้งที่เขาเพิ่งเรียนจบกลับมาแบบนี้... พ่อทำได้ยังไง

พันธกานต์โน้มหน้า โยนไม้คิวในมือให้หญิงสาวที่จำเป็นต้องรับเอาไว้อย่างทุลักทุเล ส่วนตัวเขาเดินดุ่ม ๆ ออกจากห้องวีไอพี

“พัน พันจะไปไหนอะคะ” หญิงสาวร้องถามแต่ไม่มีคำตอบ

“เดี๋ยวผมไปดูเองครับ” เตชินท์อาสา รู้ดีว่ายามที่พันธกานต์อยู่ในอารมณ์แบบนี้ หากไม่ใช่คนที่รู้จักจริงๆ อาจเกลียดชังหน้ากันไปได้ เพราะเพื่อนอาจประเบิดใส่ทุกคนและทุกเวลา แน่แน่นอนว่าเขาก็ไม่อยากจะเอาตัวเองไปเสี่ยง แต่ครั้งนี้สาเหตุเริ่มมาจากความปากพล่อยของเขาจริงๆ ชายหนุ่มจึงไม่อาจละเลยได้

ร่างสูงก้าวตามมาถึงทางเดินหน้าสติกเกอร์คลับ เมื่อเห็นพันธกานต์ยืนหงุดหงิดอยู่ริมผนังกระจกของอาคารก็รู้สึกเห็นใจ ชายหนุ่มรู้ดีว่าลึกๆ แล้วเพื่อนเจ็บ ผิดหวัง และเสียใจ ที่ผ่านมาเขาถึงไม่อยากจะพูดจาทำร้ายจิตใจอีกฝ่ายตรง ๆ แต่พยายามบอกเป็นนัยตลอดว่าให้เข้าไปช่วยงานพ่อบ้าง

“ถ้าแกไม่แคร์จริงๆ ก็คงไม่หวั่นเสียบแบบนี้” เตชินท์ถอนหายใจเล็กน้อย ขณะก้าวไปวางมือบนบ่าเพื่อนรัก ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เขาควรพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส “ฉันว่ามันถึงเวลาแล้วนะที่แกควรจะพิสูจน์ตัวเองให้พ่อเห็น คุณเองก็ทุ่มเทกับไอเวอริชีส์มาก ถ้าแกไม่ยอมลงมือทำอะไรสักอย่าง รับรอง...แกได้เด็งออกจากเก้าอี้รองประธานบริษัทโดยไม่มีใครคัดค้านจริงๆ”

ไม่! พันธกานต์ไม่มีทางยอมให้พวกกาฝากมาแย่งทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขาได้ง่ายๆ

ชายหนุ่มขบกรามแน่น พยายามหาทางออกให้แก่ความลำเอียงของพ่อ เป็นจังหวะเดียวกับที่เตชินท์เหลือบไปเห็นใครคนหนึ่งก้าวเข้ามาในคอฟฟี่ชอปชั้นล่าง ซึ่งทางเดินบนชั้นลอยแห่งนี้สามารถเห็นบรรยากาศทั้งหมดได้ชัดเจน

“เฮ้ย! นั่นมัน...บันนี่”

ท่าทางกระตือรือร้นนั้นทำให้พันธกานต์ประหลาดใจ แม้จะยังทำหน้านิ่งๆ คิ้วขมวด แต่ก็อดมองตามสายตาเพื่อนไม่ได้ ภาพที่เห็นคือหญิงสาวกลุ่มเล็กๆ กำลังเดินเข้ามาในคอฟฟี่ชอปของสปอร์ตคลับ ดูจากชุดกีฬาที่สวม น่าจะเพิ่งออกกำลังกายเสร็จหมาดๆ

“ใคร?”

“บันนี่ บุชบาบรรณ นางเอกละครที่กำลังฮอตสุดๆ ตอนนี้อยู่คนที่สี่เสื่อกลุ่มสี่สาว”

เตชินท์พยักพเอิดไปทางหญิงสาวรูปร่างเพรียวระหงที่กำลังสั่งเครื่องดื่มอยู่หน้าเคาน์เตอร์ แต่จากองศาที่ยืนอยู่ทำให้พันธกานต์เห็นใบหน้าไม่ชัดเจนเท่าไร ยิ่งพอรู้ว่าเป็นดาราทัวๆ ไป ชายหนุ่มก็ยังไม่สนใจอยากเห็นหรือทำความรู้จักกับหล่อน ตอนนี้อยู่กำลังหุนหันจริตเรื่องที่พ่อทำเหมือนเขาไม่มีตัวตนมากกว่า ตลอดหลายปีที่พ่อส่งเขาไปเรียนต่อไกลถึงเมืองนอกเมืองนา ไม่ใช่เพราะพ่ออยากให้เขานำความรู้ความ

สามารถกลับมาพัฒนาธุรกิจหรือ

“ว่ากันว่าฮอตมากจนต้องติดต่อจองคิวงานกันข้ามปี ไม่รู้เหมือนกันว่าคุณเอกไปทำที่ไหน ตอนที่พ่อแอบบอกว่าอยากได้บั้นนี้มาขึ้นปกฉบับปฐมฤกษ์ของไอเวอร์ชีส์ คุณเอกก็ขอลดคิวมาได้ แล้วยังได้คิวบั้นนี้ไปร่วมงานเปิดตัวนิตยสารอาทิตย์หน้าด้วยนะ”

สิ่งที่เพื่อนสนิทสาธยายถึงความสนใจของพันธกานต์ได้ไม่ยาก ouseว่าเขาจะรู้สึกชื่นชมความสามารถของทองเอก

แต่หมั่นไส้ต่างหาก!

แค่ติดต่อดาราคิวทองได้ ชี้อร้านคงใช้เงินทุ่มไม่อั้น และเงินที่จ่ายค่าตัวไปก็ของเขาทั้งนั้น แต่จะว่าไปถ้าหมอนั้นใช้เงินซื้อคิวบุษบาบรรณได้จริงๆ เขาก็เริ่มมองเห็นหนทางในการทำอะไรบางอย่าง

“เมื่อก็แอบบอกว่าบั้นนี้จะไปร่วมงานเปิดตัวนิตยสารของไอ้กาฝากอาทิตย์หน้าไซ้ไหม” พันธกานต์ถามย้าเพื่อความแน่ใจ

“ไซ้” เตะหินทีละสายตาจากหญิงสาวมายิ้มให้อีกฝ่าย “รับรองเลยว่าเรียกกระแสได้ตรึม เพราะนาที่นี้ ไม่มีใครฮอตเกินบั้นนี้ บุษบาบรรณอีกแล้ว”

เมื่อหันไปมองนางเอกสาวอีกครั้ง ภาพชายหนุ่มโตะข้างๆ ที่ลุกไปขอถ่ายภาพคู่กับหล่อนอย่างไม่อายใครก็ทำให้พันธกานต์เห็นจริงตรงกัน เขากะตุ้ยมมปาก ตาพรวระยับไปกับแผนการบางอย่าง

“ว่าแต่...” เตะหินทีเห็นสีหน้าไม่น่าไว้วางใจของเพื่อนก็ชักเริ่มตจใจเล็กๆ “แกถามทำไม”

“ฉันอยากตีเมกาแพ” พันธกานต์เปลี่ยนเรื่องคุยกะทันหันเสียจนคนยืนข้างๆ ถึงกับเหลอหลา แต่ไม่ทันได้ถามอะไรสักคำ เขาก็เดินนำไปกดลิฟต์อย่างอารมณ์ดี และกำลังนึกถึงสิ่งที่เพื่อนเพิ่งพูดก่อนหน้านี้

‘ถ้าแกไม่ยอมลงมือทำอะไรสักอย่าง รับรอง...แกได้ตั้งออกจากเก้าอี้รองประธานบริษัทโดยไม่มีใครคัดค้านจริงๆ’

ใช่! เขาต้องทำอะไรสักอย่าง แต่แน่นอนว่าไม่ใช่การทำงาน พิสูจน์ความสามารถของตัวเอง เพราะคนอย่างพันธุกานต์ไม่เคยจ้อใคร ในเมื่อพ่อไม่ต้องการและผลักไสเขาออกจากชีวิตเพื่อที่ตัวเองจะได้มีความสุขกับครอบครัวใหม่ เรื่องอะไรจะต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจทำงานให้คนที่ไม่เห็นคุณค่าของเขาด้วย

หากเป็นลูกรักไม่ได้ ก็เป็นลูกชังต่อไปละกัน!

ต่อให้พ่อจะไม่ยกสมบัติให้เขาก็ช่าง ถ้าพั่งแค่มรดกที่แม่ทิ้งเอาไว้ให้ ใช้ไปอีกสิบชาติก็ไม่มีวันหมด และถ้าคนอย่างพันธุกานต์จะพิสูจน์อะไรสักอย่างจริงๆ ละก็...เขาจะทำให้พ่อเห็นว่าคนที่เป็น ‘ลูกรัก’ ไม่ได้วิเศษวิโสไปกว่าเขา

เขาช่างนารังเกียจเสียจริง!

แม้เวลาจะผ่านมานานกว่าหนึ่งสัปดาห์ เหตุการณ์ที่ถูกคุกคามตรงเคาน์เตอร์ครัวก็ยังวนเวียนอยู่ในสมอง พระพายหงุดหงิดทุกครั้งที่ได้ยินใครพูดชื่อพันธุกานต์ หรือบางครั้งเหลือบไปเห็นเขาขับรถออกจากบ้านก็พานอารมณ์เสีย

แต่ในความหงุดหงิดก็ยังมีความโชคดีอยู่บ้าง...

พันธุกานต์ไม่ได้มาหาเรื่องวุ่นวายอะไรกับหล่อนอีก เขาไม่เคยลงมาร่วมกินอาหารเช้า พอตื่นมาบ่ายๆ ก็ออกไปข้างนอก กว่าจะกลับเข้ามาอีกที่พระพายก็เข้านอนเรียบร้อยแล้ว ที่สำคัญคือหล่อนไม่เคยได้ยินเขาบิ๊บบแตรแกล้งปลุกคนทั้งบ้านเหมือนคืนแรกด้วย เข้าวันนี้จึงตื่นมาอาบน้ำแต่งตัวด้วยอารมณ์แจ่มใส

หญิงสาวอยู่ในชุดนักศึกษากระโปรงพลีตยาวคลุมเข่า หล่อนยื่นสำรวจความเรียบร้อยตรงหน้ากระจกสักพัก เข้มนาฬิกาบนผนังที่ใกล้ถึงเวลาเจ็ดโมงตรงทำให้ต้องรีบคว้ากระเป๋าสะพายใบเก่งก้าวลงบันไดไป

เมื่อถึงห้องอาหาร ภาพที่เห็นคือประมุขของบ้านกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์และจิบกาแฟเหมือนเคย ถัดไปยั้งที่นั่งทางขวาคือช่อม่วงกับทองเอก

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ” นักศึกษาสาวส่งเสียงทักอย่างสดใส และก้าวไปนั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามพี่ชายตามประกาศนียบัตรที่พอจะรู้ที่ทางของตัวเอง

ก่อนหน้านี้พระพายอาจสงสัยว่าเหตุใดชวนชมถึงไม่จัดให้นั่งข้างๆ ช่อม่วง แต่พอพี่ชายกลับมาจากต่างประเทศ หล่อนถึงเข้าใจว่าตรงนั้นเป็นที่นั่งของเขา

“อ้าว...วันนี้เปิดเทอมแล้วหรือ” แสนคมทักทายหญิงสาว และเปิดหนังสือพิมพ์เมื่ออ่านหัวข้อสุดท้ายจบพอดี

“ค่ะ” พระพายตอบอย่างแจ่มใส “วันนี้พระพายมีนัดไปคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา เดียวอาทิตย์หน้าก็ไปฝึกงานแล้วค่ะ”

“หนูพระพายอยู่ปีอะไรแล้วนะ”

“ปีสี่ค่ะ”

“ตายๆ” ชายวัยกลางคนหัวเราะ “อาศัยว่าเพิ่งอยู่ปีหนึ่งปีสองเสียอีก ที่ผ่านมาก็วุ่นๆ ไม่ได้ถามอาช่อของหนูเลย”

“พระพายหน้าเด็กมั้งค่ะ” หญิงสาวหัวเราะคิก ช่อม่วงกับทองเอกจึงพลอยอารมณ์ดีตามไปด้วย

“พระพายฝึกงานเทอมนี้ก็จบแล้วครับพ่อ” ทองเอกถือโอกาสแนะนำ “แต่...พ่ออยากรู้ใหม่ครับว่าพระพายไปฝึกงานที่ไหน”

ประมุขของบ้านยิ้มน้อยๆ แล้วเลิกคิ้วแทนการถามไถ่

“ไอเวอริซีสครับ”

เป็นคำตอบที่ชายวัยกลางคนไม่คาดฝัน ใบหน้าที่เริ่มมีริ้วรอยตามกาลเวลามองไปทางพระพายอย่างเหลือเชื่อ

“หนูพระพายเรียนคณะอะไรลูก”

“นิเทศฯ ค่ะ” หญิงสาวภาคภูมิใจกับสาขาวิชาที่ตนเองหลงรัก

“ถ้ายังไงพระพายขอฝากเนื้อฝากตัวล่วงหน้าเลยนะคะท่านประธาน
อาทิศย์หน้าพระพายจะเข้าไปฝึกงานกับพี่เอกแล้วค่ะ”

“ดี ๆ” แสนคมภูมิใจกับหญิงสาวด้วย “ไปฝึกงานกับพี่เอก แล้ว
พอจบก็มาทำงานกับอา”

“อืม...จะจบหรือไม่จบก็อยู่ที่การประเมินของ บก. บพ. แล้วละค่ะ”
พระพายแกลังหันไปทำตาสลึมสลุ่ยใส่บรรณานิการบริหารหนุ่ม ซึ่งต้อง
เป็นคนประเมินผลการฝึกงานของหล่อนในช่วงสามเดือนนี้

“งั้นเดี๋ยวพี่จะแกลังใช้งานให้หนัก ๆ แล้วกัน คนอื่นจะได้ไม่มอง
ว่าเราเป็นเด็กเล่น”

คำตอบนั้นทำเอาทุกคนหัวเราะร่วน ผิดกับหญิงสาวที่หน้าอ
เป็นม้ามหากรุก กระนั้นหล่อนก็รู้ดีว่าทองเอกไม่มีทางแกลังหล่อนได้
จริง

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

เสียงใครคนหนึ่งดังมาจากประตูห้อง ความครื้นเครงจึงยุติลง
โดยปริยาย

ทุกคนต่างหันไปมองอย่างนี้ก็ไม่ถึงว่าพันธกานต์จะลงมาร่วม
กินมือเข้า เขาดูอารมณ์ดีเป็นพิเศษยามนั่งบนเก้าอี้ประจำซึ่งถูกเว้นว่าง
เอาไว้

“วันนี้ก็ยังงี้ ตื่นลงมากินข้าวเข้าพร้อมคนอื่น ๆ ได้” แสนคม
ค่อนข้างเจ้าลูกไม่รักดีของเขา

“ก็ไม่งี้ยังงี้หรือครับ” พันธกานต์ยิ้ม แวตตาเยาะหยันยาม
มองไปยังสองแม่ลูกที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม “นอกจากนี้ก็ไม่อยากให้พวก
กาฝากมันล่ำพองนานเกินไป เดี่ยวจะคิดว่าตัวเองเป็น...เจ้าของบ้าน”

“แกนี่มัน...” ผู้เป็นบิดาหัวเสีย แต่ไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าถอน
หายใจระบายความกั๊กกั๊ก “ช่างเถอะ”

ชายวัยกลางคนหันไปพยักหน้าสั่งให้ชวนชมตักข้าว อยากรู้เสีย

วันนี้ก็เป็นวันดี ๆ ที่จะมึงงานเปิดตัวนิตยสารหัวใหม่ในเครือบริษัท เขาไม่เอายกมีปากเสียงหรือหงุดหงิดตั้งแต่เช้า

“แกมาก็ดีแล้ว เย็นนี้ทำตัวให้ว่างด้วย บริษัทเราจะมึงงานเปิดตัวโอเวอร์ซีส์ ผลงานไอเดียเจ้าเอกเขา พ่ออยากให้แกไปร่วมงานนี้ด้วย”

“ไม่ได้หรอกครับ” พันธกานต์ปฏิเสธโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด มือทั้งสองหยิบช้อนกับส้อมขึ้นมาตักอาหารใส่จานตัวเองราวกับไม่สนใจเรื่องที่พ่อพูดนัก “ผมไม่ว่าง”

“ไม่ว่าง?” แสนคมย้อนถาม ชมวดคิ้วเข้าหากันอย่างสงสัย “มีธุระอะไร?”

“ธุระส่วนตัว” ชายหนุ่มยิ้มให้พ่อนิดๆ พลางตักกับข้าวมากินต่ออย่างอารมณ์ดีทั้งที่ยังไม่มีใครจับช้อนเลยสักคนเดียว “หรือต่อให้ไม่ติดธุระอะไรก็คงจะไม่ไปอยู่ดี เพราะว่า...ปีหน้าก็เจ๊งแล้ว”

ประโยคหลังเขาเงยหน้ามองทองเอกอย่างยิ้มเยาะ แต่นอกจากอีกฝ่ายจะมองตอบด้วยแววตาขุ่นเคืองแล้ว ผู้เป็นบิดายังขึ้นเสียงดุอีกด้วย

“พัน!”

“ผมพูดความจริงนะครับพ่อ” ชายหนุ่มหันไปได้แย้งโดยไม่รอฟังคำตอบว่า “งานที่เกิดขึ้นเพราะคนบางคนอยากทำเอาหน้า แต่ไม่ได้มีใจอยากรับผิดชอบหรือเอาใจใส่จริงๆ มันจะอยู่ได้นานสักแค่ไหนกัน”

“แกนี่มัน...” แสนคมเหลืออดกับความคิดของลูกชาย “มองโลกในแง่ร้ายไม่เคยเปลี่ยน!”

“ก็ตั้งแต่เกิดมา ผมยังไม่เคยเห็นว่าโลกนี้จะมีแง่ดีอะไรให้มองเลยนี่ครับ อ้อ อาจจะมีอยู่อย่าง...” พันธกานต์ชะงักมือจากการกินอาหาร ก่อนจะหันไปยกตัวอย่างกับบิดาหน้าละมุน “เงินของพ่อไงครับ มันทำให้ผมรู้ว่าถ้าเรามีเงิน ใดๆ ก็พร้อมจะวิ่งเข้ามาขอส่วนบุญ”

ประโยคหลังเขาหันไปยิ้มให้ช่อม่วงกับทองเอกอีกครั้ง แต่เมื่อชายหนุ่มอีกคนตั้งท่าจะตอบโต้ มารดาก็จับแขนลูกชายให้อยู่เฉยๆ พันธกานต์เห็นแล้วได้แต่ยิ้มสะใจ ยักคิ้วทำท่าย่อถ่วงอย่างยียวน

“ขอโทษคุณช่อกับตาเอกเดี๋ยวนี้” ผู้เป็นบิดาสั่ง แต่มีหรือคนหัวรั้นอย่างพันธกานต์จะเชื่อฟัง

“ผมยังไม่ได้เอ่ยชื่อใครเลยสักคน เพราะฉะนั้น...ผมไม่ขอโทษ” ว่าแล้วเขาก็กินข้าวต่อ แม้รอบกายจะไม่มีใครจับข้อมแขนเลยสักคนเดียว เขาก็ไม่สนใจสักนิด ยังคงอรรถกับมือเข้าจนบิดาไม่สามารถนั่งต่อได้

“ใครอยากกินก็กินไปแล้วกัน ฉันไม่มีอารมณ์แล้ว” ร่างใหญ่โตในชุดสูทสากลขยับกายลุกออกไปคนแรก ละอายใจที่ทำให้ลูกชายยอมรับผิดไม่ได้ ช่อม่วงจึงตามสามีไปด้วยความเป็นห่วง

“ไปกินเถอะพระพวย” ทองเอกชักชวนหญิงสาวพลางลุกขึ้นยืน “ที่นี้บรรยากาศไม่ค่อยดี เดี่ยวพี่พาไปกินอะไรอร่อยๆ แถวมหา’ลัยดีกว่า”

พันธกานต์เหลือบมองหญิงสาว ยิ้มมุมปากนิดๆ อย่างผู้ชนะอย่างไรเสียเขาก็ยังกินข้าวคนเดียวจนชินแล้ว ดีเสียอีกที่ไม่ต้องทนเหม็นหน้าพวกกาฝาก!

“ไม่ค่ะ พระพวยจะกินที่นี่”

คำตอบนั้นทำให้มือที่กำลังจะตักอาหารชะงัก พันธกานต์หันไปมองหน้าหญิงสาวที่นอกจากไม่สนใจทำที่เขาแล้ว ยังเอาแต่ยิ้มหวานให้พี่ชายเหมือนเห็นเขาเป็นอากาศธาตุ

“ป้าช่อพูดสำหรับทำกับข้าวตั้งหลายอย่าง คุณแสบกับอาช่อก็ไม่ยอมกิน ถ้าเราสองคนไม่กินอีกก็ต้องเหลือทิ้ง นำเสียดายจะตายไปค่ะ พี่เอากินด้วยกันนะคะ มีแต่ของโปรดพระพวยทั้งนั้นเลย”

“พระพวย...”

ทองเอกขมวดคิ้วน้อยๆ คาดไม่ถึงว่าหญิงสาวจะทำเป็นไม่รู้ร้อน

รู้หนวกับเรื่องที่เกิดขึ้นได้ แต่โบราณว่าหนามยอกต้องเอาหนามบ่ง
ในเมื่อพันธกานต้อยากยั่วโมโหทุกคนให้หมดอารมณ์กินมือเข้า หล่อน
ก็จะทำให้เขากินไม่ลงเช่นกัน

“คุณพันเศยกบอกพระพายว่าถ้าจะอยู่ที่นี้ต่อไปก็ต้อง ‘ทำใจ’ ให้
ชิน เพราะฉะนั้นถึงบรรยากาศแถวนี้จะไม่ค่อยดีเท่าไร พระพายก็เฉยๆ
คะ” หล่อนยิ้มแล้วหันไปมองคนเกเร “พระพายเป็นคนชินกับอะไร
ง่าย ๆ”

พันธกานต๋นินหน้า นัยน์ตาวาววับ แต่นอกจากพระพายจะไม่
สนใจเขาแล้ว ยังชักชวนพี่ชายเสียงใส

“นั่งสิคะพี่เอก กินเป็นเพื่อนพระพายก่อนนะ”

ทองเอกยิ้มรับ เริ่มเข้าใจแล้วว่าพระพายไม่ยอมให้พันธกานต๋
ได้ใจ เขากลับมานั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิมอีกครั้ง และหยิบช้อนตักกับข้าว
ให้หญิงสาวด้วย

“ขอบคุณคะ” หล่อนยิ้มหวานให้พี่ชายราวกับคนที่นั่งหน้าตั้ง
อยู่ข้างๆ เป็นส่วนเกินไม่มีผิด

ความหงุดหงิดทำให้พันธกานต๋ไม่มีอารมณ์กินต่อ เขาผลักจาน
ตัวเองส่งๆ จนชนถ้วยกับข้าวตรงกลางโต๊ะ แม้ไม่มีอะไรหกเลอะเทอะ
แต่เสียงกระทบกันของถ้วยชามทำให้พระพายกับทองเอกพร้อมใจกัน
หันไปมอง ชายหนุ่มนินหน้า ลูกพรวดออกไปจากห้อง

หญิงสาวขมวดคิ้วนิดๆ อย่างอดคิดไม่ได้ว่าเขาช่างอารมณ์ร้าย
และรุนแรงเสียจริง แต่ใครใช้ให้เขาแก้งคนอื่นก่อนล่ะ สมควรแล้วที่
ต้องหงุดหงิดแบบนั้น หล่อนหันกลับมายิ้มให้พี่ชายนิดๆ และลงมือกิน
อาหารต่อโดยไม่สนใจผู้ชายคนนั้นอีกต่อไป